

Lord Raffles

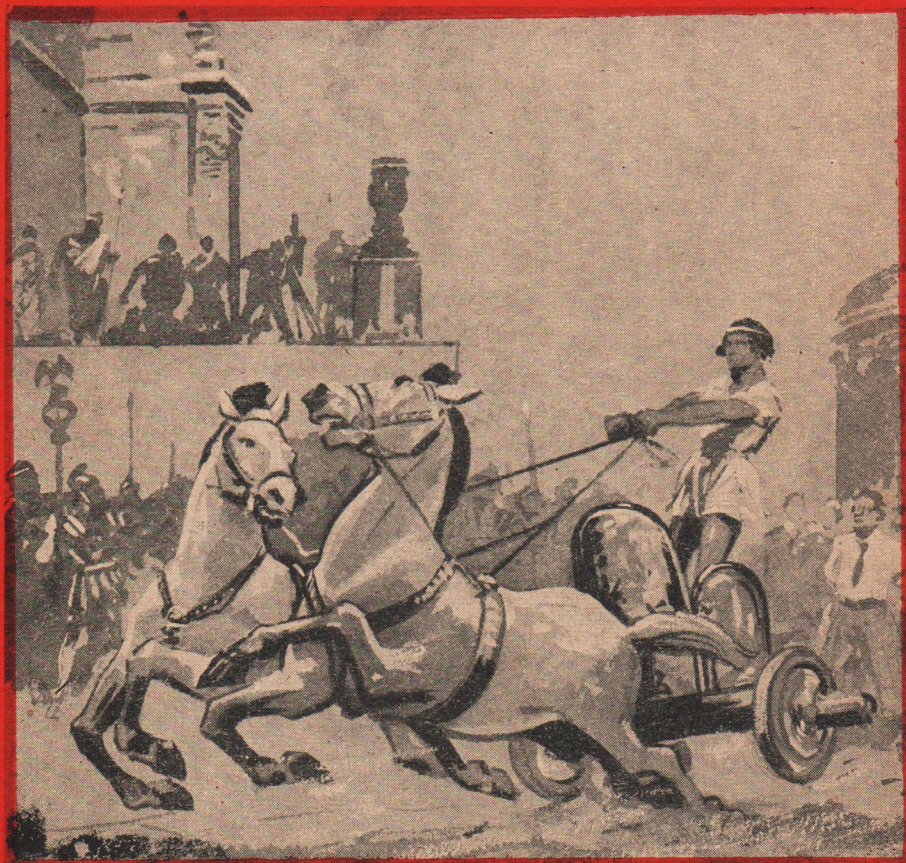
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VALSE IMPRESARIO

N° 2738

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De valse impresario

HOOFDSTUK I

NOLA DORLAS IN WENEN

Al een paar weken werd in sommige kringen in Wenen niets anders gesproken dan over de op handen zijnde komst van de beroemde Italiaanse filmster, Nola Dorlas.

Het was begonnen met de vakpers, die op de voorste pagina's haar foto publiceerde; een onderscheiding die alleen aan de beroemdste filmsterren te beurt viel, zij wijdde bovendien lange artikelen aan haar komst.

Roddelaars vertelden, dat deze artikelen regel voor regel betaald werden

door Nola Dorlas zelf of althans door haar impresario of publiciteits-agent, maar het effect was er niet minder om.

En uit de vakbladen, met « Het Witte Doek » aan het hoofd, bereikten de geruchten eerst, de nadere gegevens later, ook de dagbladpers en werden daar gretig opgenomen.

Geïllustreerde bladen namen foto's van Nola Dorlas op, een donkere schoonheid, met een trots gezicht, een wel iets te grote neus, een fraai getekende mond, prachtige wenkbrauwen,

bijna te mooi om natuurlijk te kunnen zijn en grote, schitterende ogen.

Na de eerste foto volgde een hele serie andere en men kon Nola Dorlas in alle mogelijke standen en toiletten bewonderen, liggend op het strand, hangend over de rand van haar Mercedes-sport, diverse rollen uit haar laatste films.

Nola Dorlas scheen van alle markten thuis te zijn en moest wel gespeeld hebben in rollen, uit alle lagen der maatschappij.

En in alle rollen trof de toeschouwer dezelfde «betoverende» blik uit de zwarte ogen, dezelfde strakke glimlach om de mooie lippen en dezelfde rij hagelwitte tanden.

Want het scheen het handelsmerk van Nola Dorlas te zijn, die rij hagelwitte tanden.

Welke foto men ook van haar zag, altijd dat hagelwitte gebit, alsof zij reclame liep voor tandpasta. Maar knap was zij.

En zij moest wel beroemd zijn, minstens even beroemd als Sophia Loren, Debby Reynolds, Doris Day of Eddy Fischer, want steeds feller klonk de reclametrompet, steeds talrijker werden de artikelen en de foto's.

Men kon daarin lezen dat Nola Dorlas tegen een enorm honorarium geëngageerd was door de «Astra Film Maatschappij», om de hoofdrol te spelen in seriefilms, die in verschillende tijdperken en in alle werelddelen zouden spelen en die fabelachtige sommen zouden verslinden.

Men schreef over gehele steden van board en stucwerk, latten en plastic, die zouden verrijzen op het uitgestrekte terrein van «Astra» en over de duizenden figuranten, die nodig zouden zijn om leven te kunnen brengen in deze coulissenstad.

Men zou kunnen genieten van Romeinse wagenrennen, van een herhaling van de Olympische spelen, waarbij de

deelnemers alleen gekleed zijn in een smalle lendedoek, van wedrennen op kamelen, van de spelen in de Romeinse arena's, zoals die plaats vonden tijdens de regering van Keizer Nero, kortom, van alle exotische voorvallen uit de geschiedenis.

Nola Dorlas zou achtereenvolgens de rol van Cleopatra, van La Pompadour, van Lola Montez en van een moderne heel bekende vrouw spelen, van vier hetaeren dus, die in de loop der eeuwen een rol hadden gespeeld, waarvan er een keizerin en een de minnares van een koning van Frankrijk was geweest.

Enige dagen voordat zij zou aankomen, bereikte de reclame-campagne haar toppunt. De directeur van de «Astra» maatschappij was met veel moeite geïnterviewd en had verklaard dat Nola Dorlas reisde in gezelschap van haar impresario, dat zij veertig koffers bagage bij zich had en dat zij ook haar kostbare juwelen zou meenemen en zelfs van plan was die tijdens de opnamen te dragen.

Hij weidde verder uit over de kostuums, die zij zou dragen, allemaal gemaakt volgens historische gegevens.

En nog was de directeur niet klaar. Hij vertelde over de feesten aan het hof van Cleopatra, de keizerin van Egypte, waarbij twintig bepaald schaars geklede negerslavinnen zouden dansen, waarbij reusachtige negers met elkaar zouden worstelen en waarbij panthers op olifanten zouden worden losgelaten.

De journalisten penden ijverig en 's avonds stonden er alweer meer bijzonderheden over de produktie in de kranten.

Die berichten kwamen ook onder de ogen van twee mannen, twee Engelsen, die ze met meer dan gewone belangstelling lazen.

De een was John Raffles, de gentleman-inbreker, de lang gezochte Lord Edward Lister, op wiens hoofd door Scotland Yard een prijs van tweehon-

derd duizend pond sterling was gezet, de ander was zijn trouwe metgezel en vriend Charles Brand.

Beiden waren in Wenen op doorreis van een haven aan de Zwarte Zee, waar zij een merkwaardig avontuur hadden beleefd, naar Londen.

Ook in Wenen waren zij pas een paar dagen te voren getuige geweest van een heel vreemd voorval, waardoor zij in aanraking waren gekomen met een bende uitermate gevaarlijke boeven. Raffles had daarbij zelfs in levensgevaar verkeerd, maar de stoutmoedigheid van Brand en van zijn chauffeur, James Henderson, had hem op het laatste nippertje uit de klauwen van de dood gered.

Een ander was waarschijnlijk dadelijk verder gereisd, maar Raffles vond dat echt niet noodzakelijk. Hij had er behoefte aan om nog enige dagen in de prachtige stad aan de Donau uit te rusten en hij wilde ook afwachten wat er ging gebeuren in verband met het geval Jaraslev Lukas. Het was een merkwaardige geschiedenis, die de nieuwsgierigheid van Raffles heel sterk had gaande gemaakt.

Deze Jaraslev Lukas namelijk was een Tsjech, die enige tijd geleden uit zijn land was gevlucht omdat hij onder het communistische regime niet langer kon leven. Hij had zijn toevlucht gezocht in Wenen, wat in zijn omstandigheden het meest voor de hand lag, maar waar het nu niet bepaald de veiligste plek voor hem was. Lukas was niet helemaal zonder middelen en had een flat gehuurd in de binnenstad.

Een week te voren waren er drie als «heren» vermomde Russen aan zijn deur verschenen om hem, eerst door list, later met geweld mee te voeren naar de andere kant van het IJzeren Gordijn.

Maar Lukas beschikte over gezonde hersens plus een behoorlijke lichaamskracht. In zijn eentje nam hij het op

tegen het drietal, dat het zó zwaar te verduren kreeg, dat zij deerlijk gehavend het hazenpad kozen met achterlating van één van hen, die zwaar gewond bleef liggen.

Dit kwam Raffles ter ore, die het aan Brand en Henderson vertelde en het drietal Engelsen was daar zo verrukt over, dat Raffles per sé de afloop wilde weten.

Het einde van de geschiedenis deed al niet minder plezierig aan. Want juist toen de twee Russen, die de overval hadden gepleegd, stickem wilden verdwijnen, reden twee auto's van de verkeerspolitie voorbij. De Russen probeerden toen met een van deze twee patrouillewagens te ontkomen, maar een van de agenten zag kans het stuur in handen te krijgen en de auto naar de andere patrouillewagen te dirigeren. De Russen werden naar het hoofdbureau van politie gebracht en na een verhoor over de grens gezet.

De agent ontving twee dagen later een gouden polshorloge. Alleen Raffles had hem over de onbekende afzender kunnen inlichten.

Raffles echter vergat het hele voorval al heel gauw; zijn leven was uiteindelijk niets anders dan een snelle opeenvolging van buitengewone gebeurtenissen en minder sterke zenuwen dan de zijne zouden dit leven beslist geen maand hebben kunnen volhouden.

Raffles en Charles Brand logeerden in het hotel Beau Sejour aan de Ringgasse, een van de mooiste hotels van de stad, onder de naam van Graaf Panhurst en zijn sekretaris Burns.

Het was in de grote conversatie-zaal van het hotel, 's ochtends om ongeveer tien uur, toen Raffles in «Die Neue Freie Presse» een bericht aantrof dat direkt zijn aandacht trok.

Wat Charles Brand betreft, hij was verdiept in een geïllustreerd weekblad.

Toen Raffles het bericht helemaal had gelezen, nam hij zijn sigaret uit de

mond, keek even om zich heen, om zich te overtuigen dat er niemand in de nabijheid was en zei toen op zachte toon :

— Hier staat alweer een alleraardigst stuk over onze filmster. Zij brengt haar juwelen mee, haar diamanten, robijnen, turkooizen, safieren en de rest, om van de parels nog maar te zwijgen. Al dat moois vertegenwoordigt een waarde, die gigantisch is.

— Heel interessant, bromde Brand voor zich heen.

Er kwam een eigenaardige schittering in de grijze ogen van de stoutmoedige avonturier, toen hij Brand aandachtig aankeek en reageerde :

— Je zegt dat wel, maar ik geloof niet, dat je het meent. Als ik het echter zeg, dan meen ik het wel degelijk. Het is heel zeker interessant, zelfs zo, dat ik er mijn verblijf in Wenen nog enige dagen om verleng. Ik zou graag eens kennis willen maken met die knappe Italiaanse met haar eeuwige glimlach, en...

— Haar juwelen, vulde Brand zuchtend de zin aan.

— Zij moet voor de publiciteit wat over hebben, antwoordde Raffles schouderophalend, en dan, zij heeft haar impresario bij zich om haar te beschermen.

— Men zegt, dat die impresario tevens haar minnaar is.

— Dat neem ik graag aan. Als zij een praktische vrouw is, dan bespaart zij zich daardoor heel wat moeite en onaangenaamheden.

— Je blijft dus hier ?

— Ik blijf hier, tot ik kennis heb gemaakt met Nola Dorlas. Je wilt toch zeker niet zeggen, dat je je hier verveelt ?

— Als ik dat zei, zou ik ondankbaar zijn. Wenen is nog altijd een van de mooiste steden, die ik ken.

— Staat er iets over « La Dorlas » in dat tijdschrift ?

— Uiteraard, antwoordde Brand.

Hij had Raffles het tijdschrift toegestoken en deze bekeek enige tijd aandachtig de grote foto van de artieste. Toen zei hij :

— Een mooie vrouw. Maar het is de schoonheid van een standbeeld. Geen leven, geen hartstocht, geen bloed, alleen maar heel veel ijdelheid en trots. Die vrouw weet, helaas, maar al te goed, dat zij mooi is, maar het zou mij niet verwonderen als zij behoorde tot dat ras van stars, wier succes in hoofdzaak te danken is aan kleding en ontegenzeggelijk prachtige benen. Laat ik er aan toevoegen dat dergelijke filmactrices minder zeldzaam zijn dan je misschien zult denken. Een vrouw met minder geprononceerde lichaamsvormen heeft op het witte doek heel wat meer moeite om ons te ontroeren, dan een, die op die punten rijker gezegend is.

— Er schijnt wel iets waars te zijn in wat je daar zegt, antwoordde Brand glimlachend. Op de film, die in de hoge maatschappelijke kringen speelt, schijnen meubelen, toiletten en juwelen ongeveer de hoofdzaak te zijn.

— En in films als deze « Macht der Liefde » gaat het net zo. Deze vrouw moet Cleopatra voorstellen, een vrouw die wij alleen uit de overlevering kennen, maar wier ziel door alle eeuwen heen onbegrijpelijk zal blijven ; wreed en duister, vervuld van een verfijnde, brute wellust, die er haar toe bracht, de negerslaven die haar hadden mogen bezitten, onmiddellijk na dat samenzijn te laten onthoofden.

— Zou dat waar zijn ? vroeg Brand nadenkend.

— Als het niet waar is, dan liegen de papyrusrollen, waarin men dat alles beschreven vindt, en die bij opgravingen in Rome en in Thebe gevonden zijn. En waarom zou het niet waar zijn ? Het past in haar karakter. Toen Cleopatra zocht naar het middel om zich zelf te doden, gaf zij met eigen hand verscheidenen van haar slaven vergift

in. Dat deed zij om te weten te komen welk vergift het snelst en pijnloos werkte. Vergeet ook niet, dat het leven van een slaaf destijds niet meer waarde had dan dat van een hond.

— En moet deze vrouw dat karakter uitbeelden? Die vrouw met dat mooie poppengezicht, dat wezenloze glimlachje, dat weinig zeggende gezicht?

— Ik kan je nu al zeggen wat zij zal doen, zij zal recht als een kaars lopen, zij zal haar prachtig haar op de rug laten neergolven, zij zal nu eens met bevelend gebaar de rechter, dan weer de linkerhand opheffen en zij zal denken, dat zij Cleopatra voorstelt.

— Zij komt toch overmorgen in Wenen aan?

— Inderdaad.

— Zij zal wel met grote pracht en praal worden ingehaald?

— O ja, daar hoeft je niet aan te twijfelen, men komt haar met auto's afhalen, de direktie van de «Astra» komt

er aan te pas, een delegatie van film-journalisten, wat weet ik.

— Het ontbrak er nog maar aan, dat Herr Oberbürgermeister er niet bij is gehaald, zei Raffles spottend.

— Dat heeft niet eens veel gescheeld, Edward, riep Brand lachend uit. Drukke bezigheden alleen hebben het hem zogenaamd verhinderd en naar men zegt was Nola Dorlas daar erg boos over.

— Wij zullen natuurlijk bij de ontvangst tegenwoordig zijn, ik moet weten hoe zij er uit ziet in het dagelijkse leven. Waar logeert zij?

— In het Esplanade hotel. Zij zal daar een paar dagen blijven, om, als een koningin «Cour» te houden en dan gaat zij dadelijk aan het werk.

— Je mag mij geloven of niet, maar ik kan mij nu reeds verheugen in het vooruitzicht, dat ik die ijdele vrouw een poets zal bakken, waaraan zij een bittere herinnering zal houden.

HOOFDSTUK II.

VOORBEREIDINGEN

Er waren twee dagen verlopen en in de middag van de tweede dag was Nola Dorlas inderdaad van het station gehaald op een wijze, die duidelijk maakte, dat de reclame ruimschoots haar werk had gedaan. Een duizendkoppige menigte had de ster met gejuich verwelkomd, toen zij in haar auto stapte met haar impresario naast zich en door een dubbele haag van nieuwsgierigen en bewonderaars reed, naar haar hotel.

Hier, net zoals aan het station, had een heel leger fotografen en televisiemensen gestaan. De direktie van het

hotel was haar buigend en handenwrijvend tegemoet gelopen, gevolgd door 'n kleine stoet, bestaande uit de gérant, de oberkelner, een paar etagekelniers, een kamermeisje en een piccolo. Hij had een vorstin nauwelijks hoffelijker kunnen begroeten en in hoogst eigen persoon geleidde hij de filmster naar haar kamers op de tweede verdieping, een prachtige suite, bestaande uit drie vertrekken.

Een uur later was een van die vertrekken al gevuld met een dertigtal journalisten, die de ster omringden en

gretig uit haar mond alles optekenden, wat zij maar wilde zeggen.

Met het stereotype glimlachje om de lippen, dat haar hagelwitte tanden bloot liet, antwoordde Nola Dorlas, geassisteerd door haar impresario, eveneens een Italiaan, Mario Costi, op de vragen. Dit was een nog jonge man van ongeveer dertig jaar, lang en slank en met een knap, maar al enigszins blasé gezicht.

Na een uur waren de journalisten weer weggestuurd en wie toen eens door het sleutelgat had kunnen turen, had kunnen zien dat het gezicht van Nola vermoeid wegtrok en dat de glimlach was verdwenen.

Nog voor het diner ging Nola Dorlas naar het kantoor van de « Astra » Maatschappij, om daar het contract te tekenen: een plechtigheid, die men later in de vakbladen in geuren en kleuren beschreven kon vinden.

Het was ongeveer tien uur in de ochtend van de volgende dag, toen de filmster, gekleed in een prachtige peignoir, haar slaapkamer verliet en het aangrenzende vertrek binnentrad, waar zij Mario Costi al aantrof in een fluwelen ochtendjas.

Zij liet zich dadelijk in een gemakkelijke stoel vallen en begon:

— Wanneer moeten wij naar Simmering?

— Ben je het nu al weer vergeten? Om twee uur wordt de eerste opname gedraaid.

— Wat? Zonder repetitie?

— Alle mensen, ik weet het niet. Je zult het wel zien als je daar bent. Je wilt mij toch, hoop ik, niet wijsmaken, dat je je rol van tevoren moest bestuderen?

— Ik heb talent genoeg om het zonder dat instuderen te kunnen stellen, Mario.

— Je hebt althans talent om je toiletten goed te kunnen dragen, antwoordde de impresario spottend.

— Wat heb je vanochtend weer? Zoek je ruzie?

— Ik denk er niet aan, maar ik kan

mij alleen kwaad maken als je je laat voorstaan op toneelspelers-talent, dat je absoluut niet bezit. Nog geen drie jaar geleden speelde je bij een derde-rangs troep in de provincie en je deed het zó miserabel, dat de directeur je zeker zou hebben weggestuurd, als je niet zo knap was geweest.

Nola was woedend opgesprongen en kwam nu met fonkelende ogen vlak voor Costi staan.

— Wat durf je te zeggen? siste zij. Wil je soms zeggen dat ik zijn minnares ben geweest?

— Ik heb niets daarover gezegd, schatje, antwoordde Costi schouderophalend. En al was het zo geweest, dan zou het mij nog geen haar kunnen schelen. Wij zijn toch allebei vrij om te kunnen doen wat wij zelf willen: ik ben de impresario geworden. Je weet wel wat je aan mij hebt, je weet dat je weinigen zoudt kunnen vinden, die zo goed reclame voor je maken. Ik ben het zogenaamd geweest, die je ontdekt hebt.

— Daarvoor zal ik je altijd dankbaar blijven, Mario, maar dat geeft je toch niet het recht mij te beledigen.

— Maar geloof je nu werkelijk zelf, dat je talent hebt?

— Wat doet het ertoe of ik het heb als de mensen maar geloven, dat ik het heb.

— Dat is een waar en verstandig woord, liefje, riep Mario Costi uit en hij streelde de vrouw over het prachtige, glanzende haar. Laten wij samen het publiek voor de gek houden en er de zoete vruchten van plukken.

— Dat zal voor een deel van jezelf afhangen, antwoordde de jonge vrouw, terwijl zij zich terugtrok. Je bent de laatste tijd niet meer de oude! Je verwaarloost me; soms krijg ik de indruk alsof je al genoeg van mij hebt en mij wilt verlaten. En dat zou toch niet verstandig van je zijn, om mij nu in de steek te laten, nu ik op het hoogtepunt van mijn roem sta.

— Ik denk er niet aan, je te verlaten, antwoordde Costi enigszins kortselig. Ik houd nog van je, en...

— Dan hou je er een vreemde manier op na, antwoordde Nola Dorlas kortaf. Je laat mij veel alleen en je bemoelt je ook wel wat al te veel met andere vrouwen van de filmondernemingen, die mij engageren.

— Jaloers ? riep Costi glimlachend uit, dat ontbrak er verdorie nog maar aan. Je wilt wel zo verstandig zijn, Nola, om met die verwijten op te houden, anders worden wij nog kwade vrienden.

— Zorg, dat je die verwijten niet verdient en alles zal in orde zijn. Dat geruzie begint mij te vervelen ; als je van mij af wilt zijn en zeg het dan eerlijk. Ik zal je heus niet tegen je zin vasthouden. Denk vooral niet, dat je onmisbaar bent ; ik sta nu op een hoogte, dat ik jou als impresario wel kan missen !

— Dat valt nog te bezien, reageerde Costi koeltjes.

— Als je dan zo 'n prima impresario bent, dan zal je mij toch wel kunnen zeggen wat er vanmiddag gedraaid wordt. Ik kan toch niet zonder de minste voorbereiding in de studio verschijnen ? Ik moet toch weten wat ik moet aantrekken ?

— Je hebt je noch voor het een, noch voor het ander bezorgd te maken. De regisseur vertelt je vijf minuten van tevoren, wat je te doen hebt, wat voor een vrouw met jouw fijn begrip meer dan voldoende is. En wat je kostuums betreft, alles is al naar de kleedkamers in het atelier in Simmering overgebracht. Maar ik meen mij te herinneren, dat er vandaag een gedeelte wordt opgenomen aan het hof van de « Zonnekoning ».

— En Cleopatra ?

— Dat komt pas over een paar dagen misschien wel over een week.

— Wij gaan dus een kreeftengang ? We volgen de geschiedenis dus tegen de draad in ?

— Inderdaad, maar dat hoeft een ervaren filmster niet te verwonderen. Die zal wel weten, dat een film maar bij hoogst zeldzame gelegenheden van het begin af en dan verder in chronologische

volgorde wordt opgenomen en dat het herhaaldelijk voorkomt, dat men met het happy end begint terwijl de hoofdpersoon daarna alle stadia van smaad en verdrukking moet doormaken, om met het begin te eindigen.

Mario Costi was naar een kleine tafel gelopen, waarop een groot aantal bladen en tijdschriften lagen en ging verder :

— Hier zijn de kranten. Wij hebben waarachtig niet te klagen. De reclamemolen draait nog op volle toeren ; hij maalt ons geld. Ik heb al wat verslagen uitgeknipt voor mijn plakboek.

— Het is overal en altijd hetzelfde. Om je de waarheid te zeggen, begint het mij al knap te vervelen.

— Dat is wel wat heel vlug, na drie jaren al, riep Costi uit. Men kan toch van een filmster verlangen dat zij een jaar of acht of tien blijft. Bovendien wil je wel zo goed zijn niet te vergeten, dat dit werk je miljoenen oplevert.

— Dat is dan ook het enige waarom ik het volhoud.

— En de roem ? De bloemen en de geschenken ?

— Aardig voor een paar maanden en daarna vermoeiend, antwoordde Nola. Soms verlang ik naar frisse lucht, naar de zee...

— Naar roggebrood, een katoenen jurk, een hutje in het bos, maneschijn en rozegeur, vulde Mario Costi spottend de zin aan. Je hebt een sentimentele bui, Nola, dat is alles.

— Minder sentimenteel dan je denkt. Zijn mijn juwelen in veiligheid ?

— Zij liggen veilig in de safe van het hotel. Je hebt ze er trouwens zelf naar toegebracht, antwoordde Costi schouderophalend.

Hij verborg een geeuw achter zijn hand en kroop met een van de tijdschriften in een gemakkelijke stoel bij een van de ramen.

Op hetzelfde ogenblik werd er geklopt, het kamermeisje kwam binnen en vroeg of er belet was voor een correspondent van een van de grootste filmbladen van Amerika « Film en Ca-

mera ».

Onmiddellijk, alsof het er op getoerd werd, verscheen het stereotiepe glimlachje op het gelaat van de filmster, terwijl zij beminnelijk antwoordde :

— Zeg mijnheer, dat ik straks tot zijn dienst ben. Waar is hij op het ogenblik ?

— In de grote spreekkamer van het hotel, madame.

— Dan kom ik zo snel mogelijk bij hem.

Het kamermeisje vertrok.

Nola wilde al opstaan, toen Costi haar met een gebaar terughield en zei :

— Niet zo vlug. Laat hem minstens tien minuten wachten. In 's hemelsnaam niet zoveel drukte tegenover een persmuskiet. Houd jezelf op prijs en vergeet nooit, dat een filmster op zich laat wachten.

Er verliepen tien minuten en toen pas voorzag de Italiaanse film-artieste zich opnieuw van haar beminnelijk beroepsglimlachje en daalde elegant, alsof er om de tien meter een camera stond, de trap af.

Intussen keek Costi enige tijd naar de dichte deur blies zijn wangen bol, maakte een gebaar van ongeduld en mompelde :

— Allemachtig, wat wordt zij zwaar op de hand ! Het wordt hoog tijd, Mario Costi, dat je de banden wat losser begint te maken. Een filmster is zonder enige twijfel wel de lastigste vriendin, die een man zich kan aanschaffen, en vooral als zij Nola Dorlas, in het dagelijkse leven gewoon Sofie Dubois heet, vader onbekend, moeder geboortig in Savoijs.

Een half uur verstreek en toen kwam Nola weer terug.

Het glimlachje was alweer verdwenen, met een afwezig gebaar greep zij naar de grote doos met sigaretten, die op de tafel stond.

— En ? vroeg Costi.

— Nu, het gewone gesprek, natuurlijk. Die Amerikanen willen alles weten. Het verwondert mij, dat hij mij niet vroeg of ik ingeënt was en of ik

zelf wel kon koken. Hij had het over een engagement bij de « Fox ».

— Een engagement ? Waarom heb je er mij dan niet bij gehaald ? riep Costi nijdig.

— Er was alleen maar sprake van, zo terloops. De man was journalist en had mij dus niets aan te bieden.

En daarop begon een van die gesprekken, die soms uren kunnen duren en die de stemming van de gesprekpartners gewoon giftig maakt.

Om één uur werd er gemeld, dat de auto van Madame voor stond.

Nola was naar het raam gelopen, keek naar de lucht, die iets betrokken was en vroeg op een toon van twijfel :

— Zou er gedraaid worden ? Ik zie geen blauw.

— Er komt vanmiddag nog wel blauw, antwoordde Mario ongeduldig. En als het niet komt, dan wordt er in de studio gedraaid. Je zult je middag niet verknoeien.

— In de studio ? Met lampen dus ?

— Hoe anders ?

— Maar ik haat ze, die lampen. Ze zullen mij nog eens vermoorden, riep Nola uit.

De jonge vrouw liet zich door Mario de mantel omhangen, wierp nog een blik in de spiegel, streek een lokje van het trotse voorhoofd en verliet het vertrek, gevolgd door de impresario.

Voor het hotel wachtte de prachtige, donkerbruine Mercedes, waarover de filmster de beschikking zou hebben, zolang zij in Wenen was. Een chauffeur in lichtgrijs uniform zat achter het stuur. Costi hielp Nola instappen en wendde zich toen tot de chauffeur met de woorden :

— Rijd niet te snel en langs de drukste straten.

Toen wendde hij zich weer tot Nola en vroeg op zachte toon :

— Denk je, dat het te koud zal zijn als wij de kap opengooien ? Dan zien de mensen je beter.

— Doe maar op, antwoordde de jonge vrouw schouderophalend.

De chauffeur moest van zijn plaats

komen en de kap van de auto opengooien; Nola vlijde zich bevallig in de kussens, liet haar beroemde tanden zien en begon haar triomftocht door Wenen.

Want wie zou haar niet direkt herkend hebben, nu alle bladen haar foto hadden gepubliceerd en een tiental bioscopen gretig de gelegenheid hadden aangegrepen, nu zij in Wenen was, om films te draaien, waarin zij de hoofdrol speelde.

De chauffeur reed door de Ringstrasse, over de Burgplatz, langs de Hoffgarten en over een van de tien Donaubridgen, naar de voorstad Simmering.

Daar bezat de « Astra » maatschappij een zeer uitgestrekt terrein, uitstekend geschikt om er allerlei soorten films op te nemen, want men vond er grote weilanden, geschikt voor wedrennen, zowel als heuvelachtig terrein, het gebied voor de « Cow-Boy » drama's, grote vijvers, riviertjes met idyllische oevers en zelfs een complete waterval, voortreffelijk geschikt om er een of andere verraderlijke bandiet zijn gerechte straf te doen ondergaan.

Men had bijna twee uren nodig om een rondgang langs dit grote terrein te maken.

Daar stond ook de reusachtige glazen studio, waar opnamen gemaakt werden, die zich binnenskamers afspeelden.

Daar konden op drie draaibare tonen even zoveel scènes tegelijk worden opgenomen en de regisseurs waren in zo 'n geval genoodzaakt zich van een

megafoon te bedienen, om zich verstaanbaar te maken boven het geraas van draaiende tonen, het luide gezoem van de elektrische lichtbakken, het rennen van de toneelknechts en de andere geluiden, die de grote hal vulden.

Een groot gedeelte van de studio was ingenomen door de ateliers voor de filmontage, decorbouw en alle andere voorkomende afdelingen in dit gigantische filmbedrijf.

Daar werden ook in reusachtige loodsen de kostuums vervaardigd voor de duizenden figuranten, de meubelen, de decoratie-stukken, de wapens, harnassen, paardetuigen, Romeinse zegekarren en al het andere, dat gebruikt moest worden bij sommige grote films, waarvan de voorbereiding en de opnamen dikwijls bijna een jaar duurden, zoals dat o.a. met « Quo Vadis » het geval was.

De rit duurde bijna anderhalf uur en toen stopte de auto, voor het hoge hek, dat de terreinen van de maatschappij voor een groot gedeelte omgaf.

Het hek was gesloten en de auto had zich op het laatst een weg moeten banen door een grote menigte mensen, die zich voor dat hek verdrongen. Het waren mensen, die nog hoopten op een baantje als figurant en die misschien niet wisten, dat in alle grote steden filmfiguranten-bureaus zijn, die voor de grote zaken de nodige krachten huren, al moesten het er duizenden zijn.

HOOFDSTUK III.

DE OPNAME

Een portier kwam aanlopen en opende het hek om de auto door te laten en van die gelegenheid wilde direkt een groot aantal van de dringende figuranten gebruik maken om mee naar binnen te hollen.

Maar vier stoere mannen kwamen aanrennen, die het hek dadelijk weer sloten. De auto volgde een breed grintpad en stopte voor de deur van een bakstenen gebouw, dat vlak tegenover de studio stond.

Het was het kantoor van de direkteur, van de hoofdregisseur en zijn helpers, van de tekenaars, inspeccienten en nog enige andere mensen van het technische personeel.

Nola stapte uit, wierp nog een blik op de hemel, die langzamerhand begon op te klaren en ging het kantoor binnen.

Zij werd verwelkomd door de regisseur, die de hele film in scène zou zetten, een Zwitser, Max Fischer geheten, die echter evengoed Italiaans, Frans en Engels als zijn eigen taal sprak. Hij was een kleine man, een jaar of veertig oud, met een bijna kaal hoofd, zeer beweeglijk, zenuwachtig en schor vanwege het vele schreeuwen dat hij moest doen. Een megafoon bengelde aan een dun riempje aan zijn pols. Hij kuste Nola galant de hand, zette zijn bril op en begon met radde stem :

— Welkom. Ik was van plan buiten te

laten beginnen : Rome, de leeuwen, de brand van de stad, Nero en zo meer. Maar die vervloekte figuranten, por dio sante ! zijn nog niet allemaal hier en zij willen meer loon ook. Himmekreutz-donnerwetter ! Ik zou wel eens een film willen maken zonder figuratie.

— En uw beroemde massaregie, mijnheer Fischer ? vroeg Costi.

— Dan maar geen massaregie ! antwoordde Fischer nijdig, per Bacco. Zij vermoorden mij, die schobbejakken ! Wat denk je, dat zij mij gisteren geleverd hebben ? Ik zeg tegen honderd van hen, jullie zijn de Romeinse gladiatoren, daar liggen jullie helmen, je leren kolders, je mouw met maliën, die je aan de rechterarm doet, je metalen scheenstukken en je zwaard en schild ! Trek het als de duvel aan. Ze trekken het aan, de ezelsveulens, ik kom een half uur later kijken, ze hebben het over hun hemden, hun werkbroeken, hun colbertjes heen aangetrokken. Nooit zal ik met het vee kunnen opschieten. Bij Jove ! Ik wilde dat ik geen regisseur was geworden !

Hij keek door een raam in de gang, bekeek de lucht en riep verheugd uit :

— There is blue coming. Straks zal de lucht helemaal blauw zijn. Wij kunnen nu eerst nog twintig minuten in de studio werken, voor de scènes binnenshuis. Signora, wilt u zich nu snel verkleeden. Snel, Prestamenta ! Vite, vite, vite !

— Wat voor kostuum? vroeg Costi, die gewend was aan het razende tempo van de filmregisseurs en steeds zijn kalmte wist te behouden:

De kleine man sloeg zich met de hand tegen het voorhoofd en riep uit:

Het kostuum van Cleopatra, goud met wit, vergeet alstublieft de Urca niet. Ik heb geen tijd meer, ik verwacht u over een kwartier in het atelier, links vierde toneel! en met deze woorden rende Fischer weg, alsof hij uit een kanon werd afgeschoten.

Hij ving als het ware in de vlucht een kleedster op, stuurde die naar de Italiaanse filmster en de jonge vrouw bracht Nola naar een van de kleedkamers, naar zij zei, de beste van de hele studio en waar haar kostuum van Cleopatra al klaar lag.

Met de hulp van de kleedster veranderde Nola van kostuum. Maar toen zij klaar was, riep zij uit:

— Mijn hemel, ik heb vergeten een maillot aan te trekken.

— Een maillot, Signora, herhaalde de kleedster verbaasd. Wat bedoelt u, denkt u, dat Cleopatra zo iets heeft gedragen?

— Ik weet niet wat Cleopatra droeg en het kan mij ook niet schelen, maar ik zelf zal toch niet met blote voeten rondlopen.

De kleedster zweeg. Maar achter de rug van de filmster haalde zij spottend de schouders op. Er werd op de deur geklopt en daarachter klonk de hese stem van Fischer, die vroeg:

— Mag ik binnen?

— Nog niet! gilde de filmster.

— Bent u dan nog niet klaar, Signora? klonk de ongeduldige stem achter de deur. Maar vlug dan toch.

— Ik heb geen maillot! riep Nola weer, ik heb het kostuum aan, maar...

De deur ging open en Fischer kwam binnen. Hij trok zijn wenkbrauwen hoog op en zei:

— Maar u bent helemaal klaar. En wat spreekt u over een maillot? Ik geloof niet, dat Cleopatra zo 'n ding droeg.

— Dat zei ik net ook al tegen ma-

dame, mijnheer, liet de kleedster zich horen, maar...

— Het is genoeg meisje, viel Nola haar hooghartig in de rede. Ik ben niet gewend, dat men zich in mijn tegenwoordigheid opmerkingen durft veroorloven.

Zij wendde zich tot Fischer en vervolgde:

— U wilt dus zeggen dat ik mij in dit kostuum in het atelier moet vertonen? Koud!

— Pourquoi pas? Het is daar heus niet koud!

— Het is verwarmd, het is verwarmd, riep Nola ongeduldig uit. Dat geloof ik graag, maar ik heb bijna niets aan.

— Wel, dan is alles zo goed als het maar zijn kan! riep Fischer uit. Dan bent u volkomen in stijl, want Cleopatra had ook niet veel om het lijf, vergeef mij deze woordspeling! Dio Mio, u bent toch, hoop ik, niet preuts? Ik vind, eigenlijk gezegd, die tunica nog een beetje te lang, en kom nu mee, je vouts en prie! Wij hebben geen tijd te verliezen.

En hij greep de filmster bij de hand en trok haar met zich mee, de gang door en de grote studio binnen.

Daar, op een van de grootste van de tien tonelen, was een prachtig, natuurgetrouw paleis-interieur opgesteld uit de tijd van Cleopatra.

Er stond een troon van imitatie-ivoor, met versierselen, die goud moesten verbeelden, in het midden een marmeren zaal en omgeven door zware marmeren zuilen.

De figuratie stond al in een hoek bijeen: slavinnen nauwelijks gekleed, negerbedienden in een blauw en wit gestreepte lendedoek, het hoofd bedekt met een dergelijke doek, die met twee punten op hun schouders neerviel en die lange, ebbenhouten staven in de handen hielden, aan het einde voorzien van een grote waaler van pauweveren.

Voor het toneel, op een klein platform dat over onzichtbare rails voor en achteruit kon voortbewogen worden, stond de operateur al klaar achter zijn camera.

Fischer had het draaiboek te voorschijn gehaald, vol met rode en blauwe kruisen, waarvan hij alleen de betekenis scheen te kennen, zette de megafoon voor de mond en brulde uit alle macht :

— Statisten, achting ! De negers rechts van de troon, nee, niet op elkaar gepakt als een kudde schapen, meer uit elkaar, nog meer. Jij, gebed zonder eind, wat meer achteraan, jij zal de hele film innemen ! En jij, wandelend wijnvat, een beetje meer naar voren ! Jij ziet er uit als een Bachus, grappenmaker ! Lach eens tegen mij ! Kerel, jij hebt prachtige, gave tanden ! Kom nog eens wat meer naar voren en... waar is de inspectiënt ? zo viel hij zich zelf in de rede.

Een jongeman met vuurrood haar, in een grijs linnenstofjas, kwam aanlopen.

— Maak die dikke slaaf eens wat bruiner. De kerel heeft prachtige tanden en die moeten wat meer afsteken !

Intussen had Fischer Nola naar de troon gebracht en liet haar daar plaats nemen. Hij keek even in zijn draaiboek en zei toen rad sprekend :

— Luister, Signora ! U bent uit uw humeur, Sie grübeln ! Een van uw geliefkoosde slaven is aan de haal gegaan met een mooi slavinetje ! U wenkt een van de slavinnen, die met de panter. Zij nadert en knielt voor u en u beveelt haar, dat zij de weggelopen slaaf moet opzoeken, daar men haar anders zal doden. Zij wil u wenend vragen, dit niet te hoeven doen, u weigert. Hallo, waar is die bliksemse meid met haar panter, mon Dieu, moet nu letterlijk alles op mijn schouders neerkomen ? Dat spant er, Mädel ? schreeuwde hij zo hard hij kon.

Heel uit de hoek van het grote toneel kwam een heel mooi meisje te voorschijn, gehuld in een dunne gazen sluier, die een prachtig getekende panter aan een ketting leidde. Het dier scheen volkomen mak te zijn en volgde gedwee.

Maar toen Fischer het meisje wat dichterbij trok, begon het dier te blazen en zijn groene ogen begonnen te

fonkelen.

Fischer liet het meisje dadelijk weer los en bromde :

— Die verfluchte... Hij is beter dan de beste waakhond voor je, kind ! Weet je nu wat je te doen hebt ?

— Het is mij al driemaal voorgekauwd, antwoordde het meisje brutaal.

— Des te beter.

Hij wendde zich opnieuw tot Nola, die tamelijk lusteloos op haar troon zat en ging toen verder :

— U weigert dus en stuurt het meisje met een bevelend gebaar weg. Dan verzinkt u in gepeins. Een andere slavin nadert u schuchter en biedt u de bloemen op de grond. Een tweede probeert u te vermaken met fluitspel, na een ogenblik irriteert u de muziek en u stuurt haar weg. Dan komen 'n twaalfstal danseressen en dansen voor u. U kijkt zwijgend en schijnbaar aan andere zaken denkend.

— Aan wat voor dingen, denk ik ? vroeg Nola.

— Great Scott ! Dat doet er toch niets toe. U denkt aan... de belasting, die u nog moet betalen, aan een mooie hoed van uw vriendin, aan een juweel, dat gestolen is, wat doet het er toe, in ieder geval iets onaangenaams. Begrepen ?

— O ja, begrepen heb ik het wel ! antwoordde Nola spottend, het is alleen maar jammer dat ik het scenario niet ken !

— Scenario, wie blauet ! riep Fischer uit. To hell with the scenario ! Als ik het scenario in mijn hoofd heb, dan is dat ruim voldoende ! Van het toneel allemaal.

De licht-technici gingen bij hun lampen staan, de timmerman, die achter het toneel iets aan het herstellen was, verwijderde zich, zijn mond nog vol spijkers, in afwachting dat hij dadelijk weer aan de gang zou kunnen gaan, de operateur ging naar zijn toestel terug en ook Fischer stapte van het toneel, dat ongeveer een voet hoog was op de vloer van de ruim acht meter brede gang, die de beide tonelen van elkaar scheidde.

Op het aangrenzende toneel was men net bezig een scène uit een vrolijke musical te vertonen en het ging er luidruchtig bij toe, want een baardige dikke politiemann, vervolgde over een dak een even dikke dame in nachtjapon, terwijl op de straat een twintigtal late voorbijgangers de agent schenen aan te hitsen.

Fischer kruiste geduldig de armen over elkaar, maar eindelijk brulde hij door zijn megafoon, de regisseur van het tafereeltje toe :

— Duurt die kolder nog lang, Habermann ?

— Wat is kolder, brulde deze door zijn eigen megafoon terug ; is mijn apekool minder dan de jouwe ? Zeg, jullie daarboven, denk je daar de hele dag te blijven ? Ga niet zover op de daknok zitten, fraulein Gusti, want ik geloof niet dat hij uw gewicht kan dragen.

Fischer wachtte nog even en riep toen :

— Vooruit ! Repetitie !

Nola nam een nonchalante houding aan, steunde de elleboog op de knie en liet de kin op de gesloten vuist rusten.

— Niet zo dromerig, brulde Fischer door zijn megafoon, zo is het beter, richt u vastberaden op, niet al te vlug, nog eens, zo is het beter ! wenk de slavin... nee, vooral er niet bij omkijken ! Blijf recht voor u uit staren, juist langs de camera. Vooruit, jij met je panter. Hola, het is hier geen dancing. Je lijkt wel gek, met je kokette danspasjes. Nader in gebukte houding, deemoedig ! Je begrijpt, wat je boven het hoofd hangt ? Snap je dat ? En laat de panter aan je rechterkant lopen, zodat de mensen je benen zien, ze zijn gelukkig, mooi slank ! Zo gaat het beter !

Het toneeltje werd tot het einde toe gerepeteerd en daarna nogmaals.

En eindelijk pas klonk het bevel :

— Lampen aan ! Camera !

Met zoemend geluid flitste het schelle licht van de lichtbakken aan en de man aan de camera begon te draaien.

De scène werd afgespeeld, maar ondertussen bleef Fischer voortdurend zijn aanwijzingen in het draaiboek volgen.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES WORDT FILM-ACTEUR

Maar nauwelijks was dit kleine gedeelte van de film afgedraaid, of Nola Dorlas slaakte een dramatische gil.

— What's the matter ? vroeg Fischer, tamelijk onverschillig voor het antwoord daar hij al jaren lang gewend was zulke uitroepen uit de mond van verwende sterren te vernemen.

— Wat er aan de hand is ? Wel, er moet worden overgedraaid.

— En waarom dan wel ?

— Wat een vraag. Hebt u zelf niet eens gemerkt, dat ik mijn juwelen vergeten heb ? U hebt het net gehad over een Cleopatra zonder maillot, maar een keizerin van Egypte zonder juwelen is idioot. Ik heb ze meegebracht om ze te dragen en niet om ze in de safe te laten liggen. Mario, waar zit je ? Ga alstublieft dadelijk mijn juwelen halen. Moet ik nu weer zelf aan alles denken ?

Maar Mario Costi was voorlopig onzichtbaar.

Uiteindelijk ontdekte men hem heel achterin in de reusachige, bijna louter van glas opgetrokken zaal, waar hij in een diepgaand gesprek scheen verdiept te zijn met een lief Egyptisch dametje.

Fischer stampvoette woedend, bracht zijn megafoon voor de mond en brulde zo hard hij kon, zodat de lucht ervan trilde :

— Mijnheer Costi ! You 're wanted ! Madame desire vous parler ! Maak om 's hemelsnaam wat voort, want wij heb-

ben vandaag nog méér te doen.

Met op elkaar geklemde tanden en 'n flikkering in haar donkere ogen zag Nola haar minnaar naderen. Toen hij zonder zich te haasten, binnen het bereik van haar stem was, vroeg zij op slepende toon :

— Wij storen je toch niet, beste Mario ?

— Je weet, dat ik mij niet zo gauw laat storen, antwoordde de jonge Italiaan, onverschillig de schouders ophalend. Wat is er ?

— Zou je niet zo goed willen zijn mijn juwelen te halen ? Begreep je niet, dat ik ze nodig had ?

— Had daar zelf eerder aan gedacht ! Denk je soms, dat het een pleziertje is, heen en terug naar het hotel te rijden ?

— Lolletje of niet, ik heb mijn juwelen nodig, nu direkt. Als wij in de kranten laten zetten, dat ik de diamanten ook bij de opname draag, dan kan ik mij niet belachelijk maken door het niet te doen. Het is heel goed mogelijk dat er straks journalisten komen kijken !

— Er komen er straks twintig op zijn minst, riep Fischer uit. Maar maak nu in 's hemelsnaam wat voort. Wij zijn intussen al weer honderdveertig meter film kwijt, en alles wel beschouwd groeit ons het geld niet op de rug. Mille tonneres ! Wat is het hier een bende !

Voorzichtigheidshalve had Fischer dit

meer tot zijn omgeving in het algemeen gezegd, ofschoon het duidelijk bedoeld was voor Nola.

Mario Costi vertrok en al gauw liep de hele studio leeg.

De hulpregisseurs, de inspectanten en de sriptgirl dreven de paar duizend figuranten als een kudde vee naar buiten, onder luid geschreeuw.

De acteurs liepen luid pratend bij elkaar. Antonius, een krachtig gebouwde man, die al enige jaren geleden ontdekt was en die de Romeinse kleding voortreffelijk stond. Octavianus, Pompilius, de echtgenoten van deze hoog geplaatste Romeinen, Cleopatra, die een mantel had omgeslagen, want het was wel warm voor de tijd van het jaar, maar er stond een vrij krachtige wind en andere hoofdpersonen.

Op het reusachtige grasveld wemelde het al van figuranten, prachtig opgetuigde paarden, olifanten met hun kornaks, die schrijlings op hun nek waren gezeten, kamelen, die kleine huisjes op de rug droegen, negerkinderen, zo goed als naakt en die de hele zaak dol vermakelijk schenen te vinden en daar tussen de operateurs in hun lichtgrijze stofjassen, de toneelknechts, die nog met stukken decor, muurbrokken, trappen en andere voorwerpen sjouwden, vergulde zegewagens en nog meer mensen en dieren, die door elkaar heen krioiden. De leek, die het zou hebben gezien zou zich hebben afgevraagd, hoe daarin nog ooit orde te brengen zou zijn.

In de verte zag men een hoge ringmuur, afgesloten met een enorme, bronzen poort.

Op de ongeveer drie meter brede kruin van die muur, van kantelen voorzien, wandelden langzaam Egyptische soldaten heen en weer, het bovenlijf ontbloot, de benen gestoken in nauw sluitende broeken van geel leer, de voeten in sandalen, ijzeren helmen op het hoofd en gewapend met speer en schild, of met pijl en boog, terwijl op hun heup het korte, brede zwaard slingerde.

Het stelde een gedeelte voor van de ringmuur van Thebe en maandenlang

was er aan gewerkt om dit kunststuk te bouwen, dat even later bestormd moest worden door de legerscharen van de Romeinen.

De stormladders stonden al klaar, de geweldige katapulten, op vier enorme wielschijven, en die in staat waren, reusachtige rotsblokken tot een gewicht van vijfhonderd kilo op 'n afstand van meer dan tweehonderd meter weg te slingeren.

In dit geval echter, zouden die monsterachtige keien vervangen worden door met lucht opgeblazen, zandkleurig beschilderde zakken.

Er waren ook op een onderstel van wielen geplaatste houten torens, bijna veertig meter hoog, reusachtige stellages, die zo dicht mogelijk tot bij de muren van de stad moesten worden geduwd en waarvan de aanvallen van de soldaten moesten proberen door middel van een loopbrug de kruin van de muur te bereiken.

Rechts stond de strijdswagen van Antonius, waarop hij straks zou plaats nemen, om zijn intocht te houden in de stad van Cleopatra.

De wagen was gespannen met twee prachtige schimmels, nog jonge en vurige dieren, die slechts met moeite in bedwang konden worden gehouden door de wagenmennen, die voor de dieren stond en ze bij de teugels vasthield.

Verderop waren de zuilen van Cata-risch marmer zichtbaar, die aan weerszijden de langwerpige arena afsloten, waar straks de wagenrennen zouden gehouden worden.

En helemaal op de voorgrond stond de hoge stellage, eveneens op wielen en die door vier paarden zou worden voortgetrokken, waarop de opnameoperateurs straks met hun camera's een plaats zouden vinden.

Fischer was vlug als een aap de ladders opgeklommen, die de drie verdiepingen van deze stellage met elkaar verbond, gevolgd door zijn operateur, die het zware toestel torste en riep nu door zijn toeter, zo hard hij kon :

— Stilte overal! Let nu goed op,

ezelsveulens, ik heb maar één stem en jullie zullen mij toch zeker niet noodzakken die vandaag helemaal te vernielen. Die negerslaven daarginds stellen zich daar bij die palmboom op. Zij buigen diep, als Antonius op zijn zegekar komt aanrijden, met zijn hele gevolg van Romeinse edelen. Tegenover hen komen de slavinnen, die knielen en hun waaiers op de grond laten zakken. Nu de kinderen! Habermann, waar heb je mijn 12 kinderen gelaten? Corpo di Luga! Krijg ik ze, of krijg ik ze niet? Zijn ze daar? Mooi! Hebben ze hun bloemenmandjes? Goed zo! Die kinderen strooien bloemen op het pad van Antonius! En pas er nu alstublieft op, dat er weer niet een onder de wagens terecht komt, zoals het laatst is gebeurd, want wij bedanken ervoor om altijd maar schadevergoeding te betalen.

Hij zette de roeper opnieuw voor de mond en ging brullend verder:

— Hoeveel negers heb ik daar? Honderd? Dat is niet genoeg, Habermann, het vult niet! Doe er nog vijftig bij! Laat nu eens zien, ja, zo is het beter! Niet op een enkele rij gaan staan, nikkers, maar in twee rijen en de grootste niet allemaal achteraan, meer door elkaar heen. Staan de danseressen klaar? Meer naar achteren, anders vallen jullie niet in de lens! Lieve dame, ja, u daar, zult u er om denken straks die dikke das af te doen? U bent een Egyptische danseres en voor zover ik weet, heeft het in Egypte nooit gevoren! Antonius, ga op je wagen staan! Goede hemel, kerel, kijk er niet zo vies naar, je bent toch geen zuigeling? Wat zeg je? Ik kan hier niet verstaan wat je zegt. Damn! Je doet alsof die paarden er met je vandoor zullen gaan. Je krijgt de menner toch bij je op de wagen. Diabolo! Wat is dat nu? zo viel hij zich zelf verschrikt in de rede!

Door de een of andere oorzaak waren de paarden voor de zegewagen van Antonius geschrokken, misschien wel bij het zien van de zwaargebouwde Romein in zijn schitterende wapenrusting en met de wuivende helmbo.

Hoe het zij, zij gingen op de achterste benen staan en de man, die ze vasthield, werd eerst mee omhoog getrokken en kreeg toen van een van de paarden een trap, die hem meters verder in het gras deed belanden.

De paarden briesten van schrik en opwinding en het volgende ogenblik zouden zij er vandoor zijn gegaan, recht op de groep danseresjes toe, die al gillend van schrik uit elkaar stoven, toen zich uit de groep negerslaven een man losmaakte, die haastig op de twee verschrikte dieren toeliep, ze met vaste hand bij de teugels greep en ze beurtelings bedarend in de neusgaten blies.

Bijna direkt kwamen de dieren tot rust.

De fijne benen trilden nog onder hun lichaam, maar zij hadden zich blijkbaar onderworpen.

Het hele voorval had nauwelijks een volle minuut geduurd.

— Bravo, nikker! riep Fischer opgewonden uit, dat heb je knap gedaan! Maar voor de drommel kom jij eens even hier, laat die paarden maar aan de menner over! Wat is er met hem? Ribben gebroken? Dat is verdraaid lastig!

Hij stampvoette van drift en klom toen als een eekhoortje de ladders weer af. Hij ging snel op de zegewagen toe en bekeek toen met aandacht de man die de paarden tot bedaren had gebracht.

En hij moest het zichzelf bekennen, dat hij onder al zijn figuranten nog nooit een man gezien had, wiens lichaam zo atletisch gebouwd was.

De kaarsrechte, gespierde benen droegen een lichaam, dat voor een beeldhouwer een prachtmodel zou zijn geweest. Het goed gevormde hoofd, bedekt met een pruik van zwart, sluijk, langs de oren neervallend haar, stond trots op de hals, de armen hadden een volmaakte vorm, niet te zwaar, met lange, gestrekte spieren, zoals de bokseers ze vertonen.

Fischer staarde de man een ogenblik aandachtig aan en draaide toen om hem heen, zoals hij gedaan zou hebben bij een standbeeld in een museum.

Hij kneep de neger in de bovenarm, betastte de spieren van zijn borst, floot zacht voor zich heen en vroeg toen :

- Figurant ?
- Om u te dienen, mijnheer.
- Vreemdeling ?
- Engelsman.
- Al eerder meegedaan ??
- Vandaag voor het eerst.
- Denk je, dat je die paarden kunt menen ?

- Dat denk ik wel.
- Probeer het eens.
- Houd dan even de paarden vast, ze zijn nog wat onrustig !

De kleine regisseur greep onbevreesd de paarden bij de teugels en de neger liep snel om de dieren en de wagen heen, sprong er op en nam de teugels op.

Fischer liet de dieren los en het volgende ogenblik stoven zij als een werwelwind weg. Het was werkelijk een pracht gezicht, de prachtige schimmels te zien rennen, in bedwang gehouden door de neger met zijn zwart haar en alleen een soort rokje aan, dat van het middel tot even boven de knie reikte.

— 'N Apollo ! 'N Narcis ! schreeuwde de Fischer opgewonden. Ik heb nooit zo iets gezien in mijn hele leven ! Die man is waard, dat zijn lichaam in brons wordt gegoten, of om te spelen bij onze maatschappij.

De wagen reed een paar keer in volle vaart het grasveld rond en toen keerden de paarden, gedwee als lammeren terug en de wagen stond op een paar passen afstand van Fischer stil.

De regisseur keek de neger nogmaals goed aan, bewonderde het klassieke profiel, met de Griekse neus, de krachtig getekende kin en de doordringende, grijze ogen en vroeg toen :

— Die stakker, die twee ribben gebroken heeft, had moeten mee doen bij de wagenrennen in de arena. Zou jij kans zien, hem te vervangen ?

— Ja, dat zal wel lukken.

— Hoe ben je bij ons gekomen ?

— Ik heb mij gisteren aangemeld bij een figuranten-bureau en werd dadelijk aangenomen.

— Zou je er kans toe zien een grotere rol te spelen ?

— Ook dat lijkt mij niet moeilijk, antwoordde de neger glimlachend.

— Kom straks bij mij, als hier dit spulletje klaar is. Wij moeten eens praten. Maar nu ben je wagenmenner en mijnheer Antonius, die wat bang is uitgevallen, naar het schijnt, zal zich aan jou wel durven toevertrouwen.

En de kleine, levendige man, vloog weer weg en klauterde op de stellage.

Men had de gewonde wagenmenner al opgenomen en de arme drommel naar de verbandplaats gebracht, die in een goede film-fabriek nooit ontbreekt.

Fischer had zijn helpers de nodige aanwijzingen gegeven en deze stelden nu de groepen weer op en hij wuifde vervolgens met zijn hand, als teken dat alles klaar was.

Eenmaal werd alles gerepeteerd en toen klonk het bevel :

— Camera !

De man aan het toestel begon te draaien en de intocht van Antonius binnen Thebe had plaats. Eerst trok een stoet zwaar gewapende Romeinse krijgslieden te voet naar de wijd geopende poort, in de verte, daarop volgde een afdeling ruitery en vervolgens kwam de zegewagen van Antonius.

Met vaste hand stuurde de neger de prachtige schimmels.

De kinderen strooiden hun bloemen, de danseressen, slavinnen en burgeressen van Thebe bogen zich ter aarde en negers wuifden met hun waalers.

Daarop kwamen de legeraanvoerders, te paard, allemaal zwaar geharnast, de Centurio's, de hoplieden en tenslotte weer een bereden en onbereden afdeling krijgslieden.

Het was inderdaad een prachtig gezicht en wie zo 'n repetitie maar eens gezien heeft en daarna de film, die moet wel tot de conclusie komen, dat de werkelijkheid meestal heel wat fraaier is dan de afbeelding ervan.

Hetzelfde toneel van de intocht werd naderhand nog eens herhaald, binnen de muren van Thebe en het was inderdaad

een magnifiek schouwspel de stoet door de straten te zien trekken, terwijl burgers en burgeressen, kinderen en grijsaards op de daken van de huizen en onder de zuilengaanderijen verzameld waren om de overwinnaar te begroeten.

Dit alles nam heel wat tijd in beslag en men zou nog maar een half uur voldoende daglicht hebben om de wagenrennen te kunnen opnemen.

Men werd nu van Egypte verplaatst naar Rome en een groot deel van de figuranten moesten zich nu in allerijl verkleeden.

Ook de neger, die net misschien een groot ongeluk voorkomen had door zijn krachtig ingrijpen, moest zijn zwarte huidskleur afwassen en kreeg nu een korte tunica aan, om het middel dichtgesnoerd met een gordel van gouddraad met korte mouwen en aan de hals vierkant uitgesneden en eveneens met gouddraad omzoomd. De benen waren bloot en de voeten waren bekleed met sandalen, die met kruisbanden om enkel en kuit waren bevestigd.

Op verschillende punten, onzichtbaar voor de toeschouwer, waren de camera's opgesteld.

In het midden van het rechthoekige zandperk stond het ongeveer twee meter hoge, uit marmer opgetrokken middenstuk en aan de uiteinden daarvan verreezen de twee marmeren kolommen, versierd met slingers van groen en bloemen.

Daarnaast gloeide in reusachtige, uit ijzer gedreven komforen, de wierook en knapen en meisjes, die boven op deze langwerpige verhoging stonden, zwaaiden met lauwertakken.

De arena begon zich langzamerhand te vullen, onder de bevelen van de registrateurs, die nu zelf in Romeinse gewaden waren gestoken. Vervolgens kwamen de wagenmenners in de arena.

Alle wagens waren met vier paarden bespannen en eerst reden zij stapvoets in vier gelederen, zes op een rij, door de arena, om even stil te staan voor de loge van de Keizer, die zij begroetten door het uitstrekken van de rechterhand.

Daarna verdwenen alle wagens weer en vier stelden zich maar op tegenover de keizerlijke loge.

Een bevel klonk, de camera's begonnen te draaien en in woeste galop stoven de zestien paarden door de arena.

Het zand wolkte op, de tunica's wapperden, de menners hitsten hun paarden aan, die met vliegende manen voortrenden en in de bochten leek het alsof de wagens door de grote vaart uit de baan zouden worden geslingerd.

Bij het ingaan van de laatste bocht, ging er een luide en heel natuurlijke kreet van ontzetting op onder de toeschouwers. In volle ren waren twee van de wagens met elkaar in botsing gekomen. De vergulde wielen verbrijzelden elkaar onder luid gekraak, de wagens vielen opzij, de menners tuimelden eruit en de paarden stoven nog enige meters verder, in volle vaart, maar stonden toen uit zich zelf stil, daar zij de nu maar op één wiel rustende wagens niet verder konden krijgen.

De menners hadden zich knap bezeerd en zaten vol schrammen en bullen, maar Fischer wreef zich de handen, want dit ongeluk kwam prachtig van pas, ofschoon het beslist niet op het programma had gestaan.

De camera-mannen lieten de zwengel rusten, de gebroken wagens werden opgeruimd en vier nieuwe tegenstanders, twee blauwe en twee groene verschenen in het strijdperk.

Fischer had zijn beschermeling direkt herkend. Hij mende vier koolzwarte paarden en met zoveel gemak, alsof hij zijn hele leven nooit iets anders had gedaan.

De slingers van de camera's begonnen weer te draaien. Fischer schreeuwde zijn bevelen, die werden overgenomen door de hulpregisseurs en weg stoven de wagens.

Tweemaal moest de ronde gemaakt worden, en of het aan de paarden of aan iets anders lag, de vier zwarten hadden al na de eerste ronde een voor-sprong van bijna tien meter en zij eindigden ver voor de anderen.

— Stop! gilde Fischer, het is goed gegaan kinderen! Bravo voor de winnaar! He ran like hell! Laat hem eens bij mij komen! Die man is een atleet, hij zou alle winnaars van alle Olympiades met stukken hebben geslagen!

Vijf minuten later stond de winnaar voor hem.

— Ik ben geen man van veel woorden, kerel, begon Fischer. Wij gaan 'n nieuwe film op stapel zetten en ik bied u daarin een hoofdrol aan. Kun je paardrijden?

— Ja, mijnheer Fischer!

— Kun je zwemmen? Boksen? Met een revolver omgaan? Een wild paard opvangen met een lasso? Een auto besturen? Over een gespannen draad lopen? Ben je bang voor leeuwen? Ik zie het al, je bent wat ik hebben moet, wij bieden je, laat zien, duizend pond voor die film, zonder kosten voor je, dat is voor een beginnening heel aardig, zou ik zeggen.

— Ik zal er eens over denken, antwoordde de wagenmenner rustig.

— Als jij een filmster wordt, dan ben je de strop niet waard, waaraan je je moet opknopen, riep Fischer uit. Met zo 'n lichaam en zo 'n gezicht bega je een misdaad, door niet voor de film te spelen. Je wordt binnen een jaar schatrijk. Ik ben altijd tot je dienst, je kunt mij hier de eerste weken dag in dag uit vinden, van 's ochtends negen uur af, tot 's middags zes. Je naam?

— Baker! antwoordde de man.

— Nu dan, Baker, ik weet zeker, dat wij nog niet van elkaar af zijn, antwoordde Fischer en met deze woorden

kon de figurant vertrekken.

Het was intussen zo donker geworden, dat men onmogelijk bij daglicht nog kon draaien. Bij kunstlicht werd in het atelier het toneel hervat, dat men net had moeten afbreken.

Een half uur eerder was Mario Costi teruggekeerd met het sandelhouten kistje met de kostbare juwelen van de filmster en hij stond nu aan de voet van het podium met het kistje onder de arm.

— Vooruit, vooruit! riep Fischer uit. Voortmaken. Doe uw juwelen aan, Madame Dorlas.

De filmster nam het kistje uit de handen van Costi aan, die haar ook het sleuteltje gaf en daarmee opende zij het kistje. Zij stak er de hand in en bleef toen een ogenblik verstomd in het kistje staren.

— Wat nu weer?! riep Fischer ongeduldig.

Nola Dorlas slaakte een ijselijke gil en riep uit:

— Kiezelstenen! Alleen maar kiezelstenen!

Zij keerde het kistje om en er viel een regen van kiezelstenen, glasscher-ven en spijkers op de grond. En toen het laatste steentje viel, zakte Nola Dorlas bewusteloos van haar troon en deze keer was het echt.

* * *

De diamanten waren uit het kistje verdwenen en de man, die ze had, was John Raffles, de prachtig gebouwde negerslaaf, de wagenmenner, die de vier zwarte paarden naar de overwinning had geleid...

HOOFDSTUK V.

DE VERDWENEN JUWELEN

Een tijd lang hoorde men niets in de onmiddellijke omgeving van het toneel met koningin Cleopatra.

Men had natuurlijk overal elders de snerpemde gil gehoord, maar er werd in deze studio zo vaak en in zoveel verschillende toonaarden geschreeuwd, dat men er op geen van de andere tonelen enige aandacht had aan geschonken.

Zoals altijd was Fischer ook ditmaal weer de eerste, die zijn koelbloedigheid terug had.

Automatisch zijn megafoon gebruikend, ofschoon het ditmaal echt niet nodig was, schreeuwde hij tegen zijn hulp-regisseur :

— Habermann, water, azijn, vlugzout en 'n detektive ! Maak voort en sta daar niet zo stom te gapen ! Heb jij de diamanten soms gestolen ? Nee ? Nu, dan hoef je daar ook niet zo idioot te blijven staan !

Habermann vloog weg, om te gaan opbellen en intussen liepen Mario Costi, die doodsbleek was geworden en Fischer op de nog altijd bewusteloze Cleopatra toe.

En terwijl hij haar in de handpalm klopte, begon Fischer Costi te vragen :

— Wat is dat nu, mijnheer Costi ? Hoe is zoiets mogelijk ?

— Dat is meer, dan ik u vertellen kan. Toen ik met het kistje hier kwam, zaten de diamanten er nog in, dat kunnen getuigen bevestigen.

— Hoezo ?

— Ik heb het kistje geopend, om aan een paar van de hoofdrollen, op hun verzoek, de juwelen van Nola te laten zien.

— U zult er verstandig aan doen, dat direkt aan de politie te vertellen, men zou anders heel wat kunnen denken, zei Fischer meesmuilend.

— Mijnheer Fischer, ik verzoek u... viel Costi woedend uit.

— Kalm, mijnheer Costi, kalm. Ik heb beslist niets gezegd. Maar alles goed, u hebt de juwelen van het hotel moeten overbrengen en u komt met kiezelstenen aandragen. U zult met mij eens zijn, dat de ruil voor onze ster niet erg voordelig is. Ik ben werkelijk blij voor u, dat er getuigen zijn, die kunnen bevestigen, dat er juwelen in het kistje zaten. Wie had de sleutel ?

— Die droeg Nola altijd bij zich. Ik heb hem uit haar kleedkamer moeten halen.

— Wanneer hebt u die diamanten aan de anderen laten zien ?

— Net toen ik uit de kleedkamer terug was.

— Waar ?

— Daar, bij een van de ingangen van de studio.

— Waren er veel mensen bij ?

— Ik schat een stuk of twintig.

— Hebt u het kistje steeds vast gehouden ?

— Nee, het deed de ronde.

— Hebt u het gesloten terug gekregen ?

— Ja, het deksel was dicht.

— Wie gaf het u het laatst ?

— Denkt u dat ik dat nog weet ! riep de jonge Italiaan schouderophalend uit. Ik ben daarna snel hierheen gegaan.

— Nu, dat is een fraaie zaak, antwoordde Fischer hoofdschuddend. Het is als reklame wel wat erg duur betaald. Maar stil, ik geloof dat onze Nola aanstalten maakt om weer wakker te worden.

Inderdaad sloeg Nola Dorlas de ogen op en kwam langzaam overeind.

Op dat ogenblik kwam Habermann terug, in de ene hand twee flessen, in de andere een emmer vol water.

— Mijn juwelen ! gilte plotseling Nola Dorlas, terwijl zij Fischer bij de arm greep.

— Ik heb ze niet, madame, en met schreeuwen krijgt u ze toch ook niet terug, zei de kleine regisseur ongeduldig. Ik hoop echter, dat de politie er in zal slagen ze terug te brengen.

— Ik moet ze terug hebben, al moet de onderste steen boven komen ! riep Nola woedend uit.

Zij wendde zich tot Costi en beet hem toe :

— Jij bent een impresario, die mij gestolen kan worden. Kan ik je niet eens toevertrouwen om met mijn diamanten van het hotel hierheen te komen ? Waar zijn ze ? Wie heeft ze ?

— Ik weet niet waar ze zijn en ik weet evenmin wie ze heeft, antwoordde Costi kwaad.

En hij vertelde haar wat hij net al aan Fischer had gezegd.

Nauwelijks was hij klaar of hij moest het voor de derde keer voordragen, want een dikke politiemann in uniform, met nog twee agenten, was binnen gekomen en liet zich alles haarfijn uitlegen.

Hij haalde een notitieboekje te voorschijn en zei lakoniek :

— Een beschrijving van de verdwenen juwelen, alstublieft.

— Schrijf maar op, begon Nola, nog

trillend van opwinding en woede. 'N diamanten halssnoer van achtenvijftig stenen, groter wordend naar het midden, ter waarde van tien duizend pond sterling, een gouden plaquette in de vorm van een hart, bevestigd aan een platina kettinkje, in Londen gekocht voor achtduizend pond sterling, acht ringen, twee met diamanten alleen, à jour gezet, twee met diamanten en robijnen, een met een grote parel, twee met kleine parels en de laatste met een grote saffier, twee gouden armbanden, een in de vorm van een slang, met smaragden ogen, de andere een schakelarmband, twee grote zwarte parels, gemonteerd als oorbellen. Ringen, armbanden en oorbellen zijn samen op zijn minst drie en een half miljoen waard. Dan is er nog een lange gouden ketting, een diamanten gesp, twee broches en nog wat ander kleinigheden. Ik moet dit allemaal terug hebben. Ik moet !

De politie-man had kalm alles opgeschreven en zei nu :

— Wij zullen doen wat wij kunnen, madame. Natuurlijk zat de dader tussen het personeel hier, misschien wel onder de figuranten. Zijn al die mensen weg ? vroeg hij aan de regisseur.

— Ongeveer een kwartier geleden zijn ze allemaal vertrokken.

— Dat maakt de zaak er zeker niet gemakkelijker op, antwoordde de politiemann bedenkelijk. Zijn de namen en adressen van al die mensen bekend ?

— Hoe komt u daarbij ? Denkt u, dat wij hier een bevolkings-register aanleggen ? riep Fischer spottend uit. Die lui worden een dag tevoren aangenomen en meestal tijdens of direkt na de opname betaald, door iemand van het bureau, dat ze voor mij aanneemt. Alleen de aanvoorders onder de figuranten, de kopstukken ken ik, omdat zij telkens opnieuw meedoen. Wat 'n idee, dat ik van die drie of vier duizend mensen de namen zou weten.

— Des te erger voor madame, antwoordde de agent schouderophalend.

Hij wendde zich tot Costi en vroeg :

— Kent u de mensen aan wie u de ju-

welen liet zien ?

— Ik ken er twee of drie en dan nog alleen maar van de film, antwoordde Costi. Ik kom hier vandaag voor het eerst.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar dan was het nogal onvoorzichtig van u, aan totaal onbekenden, die kostbare juwelen te laten zien. Weet u zeker, dat dit kistje hetzelfde is als dat, waarin de juwelen werden bewaard ?

De politiemann had het sandelhouten juwelenkistje van de stoel genomen, waarop het neergezet was en liet het aan Costi zien.

Deze draaide het om en om, scheen een ogenblik te twijfelen en sprak toen :

— Ik weet het niet, het ziet er ongetwijfeld precies zo uit, maar het lijkt nieuwer, minder gebruikt.

Nola was opgestaan, rukte hem het kistje uit de hand, opende en sloot het deksel een paar keer met behulp van het sleuteltje en riep toen uit :

— Het is een ander kistje. Het mijne kon niet open of ik moest eerst de sleutel een rukje terug geven, daar het slot een beetje versleten was. Bij dit kistje is het helemaal niet nodig.

— Nu, dan is het geval, wat dit betreft, althans vast duidelijk, antwoordde de politiemann, terwijl hij zich opnieuw tot Costi wendde. Men heeft u vlug een ander kistje in de hand gedruwd en ik denk wel, dat de dief een medeplichtige heeft gehad, aan wie hij het echte kistje, dus dat met de juwelen erin, heeft gegeven. Dat was niet zo heel moeilijk, als er inderdaad twintig mensen om u heen hebben gestaan. U hebt het toch terug gesloten gekregen ?

— Inderdaad.

— Hebt u er niet aan gedacht, om er nog even in te kijken of niemand er iets had uitgenomen ?

— Er werd op het kistje gewacht, antwoordde Costi.

— Maakte een van de omstanders die opmerking ?

— Dat is waar ook, riep Costi opgewonden uit. Een van hen zei, dat ik wel wat voort mocht maken, omdat Mada-

me Dorlas op de juwelen wachtte.

— Ik ken zijn naam niet, ik weet alleen dat hij de man was, die een wagen met vier zwarte paarden bestuurde tijdens de wagenrennen en die vóór die tijd als negerslaaf twee schuw geworden paarden in bedwang hield.

Fischer gaf een schreeuw van verrassing.

— Baker ! riep hij opgewonden. Dat was Baker ! Gebouwd als 'n Griekse atleet, een prachtkerel !

— Als hij op het gebied van juwelen stelen ook maar geen prachtkerel is geweest, merkte de dikke agent lakoniek op. In ieder geval zullen wij eens verder gaan in de richting Baker. Waar woont hij ?

— Dat weet ik niet, antwoordde Fischer. Ik heb hem een engagement aangeboden voor een film ; duizend pond sterling, maar hij moest er nog eens over na denken.

— Had u hem al eens eerder gezien ? vroeg de inspekteur met een klank van teleurstelling in zijn stem.

— Nooit ! antwoordde Fischer, hij was mij totaal vreemd. Hij was een Engelsman, maar hij sprak goed Duits, met een nauwelijks hoorbaar accent.

De inspekteur maakte een gebaar van machteloosheid, liet zijn notitieboekje in de achterzak van zijn uniformjas glijden en zei speciaal tegen Nola Dorlas :

— Ik zal in ieder geval doen wat ik kan, maar ik moet u zeggen, dat de kansen niet bepaald goed staan.

— Nu, die Baker zal misschien wel meer van de zaak af weten, hernam de inspekteur. Het is maar de vraag hoe wij de vent moeten terug vinden. Maar dit geloof ik u wel te kunnen voorspellen, die Baker zal geen rol bij uw maatschappij spelen. Hij saludeerde, nam het kistje onder de arm en ging verder :

— Ik neem dit kistje mee, misschien brengt het ons nog wel op een spoor. De politie in Wenen moet onmiddellijk gewaarschuwd worden, wij zullen alle stations laten bewaken, misschien knippen wij op die manier de rover nog wel.

Hij wenkte de twee agenten, die zwij-

gend op enige afstand waren blijven staan en vertrok.

De omstanders verwijderden zich langzaam en de studio liep spoedig leeg, daar het intussen al vrij laat was geworden.

Daarbuiten werd het al donker.

Nola had de arm van Fischer genomen, die hij haar galant had aangeboden en liep met hem de studio uit naar haar kleedkamer om zich daar te verkleeden, daar er van werken die dag toch niets meer zou komen.

Costi volgde op enige afstand blijkbaar in gepeins verzonken.

Een half uur later verliet Nola het gebouw, waar zij nog enige ogenblikken met Fischer had gepraat en werd door deze naar haar auto gebracht.

Costi wilde zich bij haar voegen, maar zij hief met een bevelend gebaar de hand op en zei koud :

— Dank u, mijnheer Costi. Ik zal, met uw goedvinden alleen terugkeren ! Ik beschouw de relaties tussen ons als verbroken. Natuurlijk zal ik mij aan ons contract houden maar onze wegen scheiden zich van dit ogenblik af. O, het is niet alleen om uw weergaloze stommiteit met die juwelen, het is...

Zij liet haar stem tot een hees gefluister dalen en ging verder :

— Ik heb je wel zien flirten met een van die figuranten. Je hebt haar gekust. Je geeft totaal niets meer om mij ; je durft mij te beledigen in het publiek, want wat is het anders ? En ik, nu, ik zal mij over het verlies wel weten te troosten ; ik wil u niet terug zien, mijnheer Costi, wij kunnen onze zaken wel schriftelijk afhandelen. Doe geen moeite om verdere contracten voor mij te sluiten ; ik zal mij zelf wel weten te redden.

En met deze woorden stapte zij in de auto, riep de chauffeur iets toe, waarna de wagen wegreed, terwijl Costi de vertrekkende verbluft, de vuisten woedend gebald, nakeek.

Toen werd hij op de schouder geklopt en een spottende stem naast hem neuriede :

— Comme la pluie souvent femme

varie !

Het was Fischer, die met zijn rauw keelgeluid de eerste regel had gezongen van het lied van de Hertog uit de opera « Rigoletto ».

Grijnslachend ging hij het gebouw weer binnen en liet Costi alleen. Nola Dorlas echter reed, zo vlug de auto wilde lopen, naar Wenen terug, woedend, gekrenkt in haar trots over het verlies van haar juwelen.

Het was bijna acht uur, toen zij haar hotel bereikte, waar zij zich haastig verkleedde en naar de eetzaal ging, waar zij de maaltijd zonder gezelschap gebruikte, dat wil zeggen, zij lepelde wat soep, at met moeite een stukje koude kip en slikte een paar druiven.

Geruime tijd bleef zij in gedachten voor zich uitstaren, de ene sigaret na de andere rokende, in de al totaal verlaten eetzaal. Toen stond zij op en ging weer naar haar kamer. Zij was van plan vroeg naar bed te gaan, want de emotie was haar toch te machtig geweest. Maar toen zij daar nog besluiteloos stond, tikte het kamermisje op de deur en kondigde bezoek aan.

Nola Dorlas nam haar ongeduldig het kaartje af en las met hoog opgetrokken wenkbrauwen :

« Hans Feuerbach, particulier detective ».

Ze haalde de schouders op en zei :

— Laat hem maar even hier komen, maar daarna niemand meer.

Het misje vertrok en liet een ogenblik later een man van ongeveer vijftig jaar binnen, met kort geknipt, rossig haar, elegant gekleed, en met zijn overjas over de arm.

Het kamermisje deed de deur zacht achter hem dicht. De filmster wees de bezoeker zwiiggend een stoel aan, ging zelf zitten en begon :

— U hebt al van de zaak gehoord ?

— Ik ben er van op de hoogte, madame, antwoordde Feuerbach. U bent te bekend hier, dan dat het bericht van de diefstal zich niet als een lopend vuurtje zou hebben verspreid.

— En nu komt u mij uw diensten

aanbieden ?

— Niet helemaal, madame, antwoordde Feuerbach glimlachend.

— Niet ? herhaalde Nola verbaasd. U komt toch zeker in verband met de diefstal ?

— Dat zeker, madame.

Apropos, is mijnheer Costi, uw impresario niet hier ?

— Nee mijnheer, hij is niet hier en hij komt ook niet meer, antwoordde de filmster kortaf. Ik heb de relaties met hem verbroken.

— Toch waar ? antwoordde Feuerbach belangstellend. Ik meende al iets dergelijks gehoord te hebben, maar zekerheid is beter.

— Mag ik weten wat u van hem wilde ?

— O, niets bijzonders, madame. Wat ik van hem wil, dat zal ik hem later nog wel aan het verstand brengen.

— Maar zeg mij dan toch wat u van mij wil, als u mij niet uw diensten komt aanbieden. U bent toch detektive?

— Nee, madame, antwoordde Feuerbach kalm terug.

— Maar het staat op uw kaartje.

— O, dat betekent niets, antwoordde de bezoeker glimlachend. Een kaartje kan men in enkele minuten laten drukken. Ik kwam hier alleen om u iets te vertellen, wat u wellicht zal verrassen. Zeg mij eerst eens oprecht en naar waarheid, madame, de juwelen, waarop u zo trots was, die waren toch echt ?

— Mijnheer !... riep Nola uit, terwijl zij woedend opsprong.

— Die beweging is voldoende, antwoordde de bezoeker kalm. Ik dacht het ook al. Welnu, hoezeer het mij ook spijt om het u te moeten zeggen : de juwelen, die u vanmiddag ontstolen zijn, waren vals.

Nola staarde de bezoeker een ogenblik aan alsof zij een geestverschijning zag en vroeg toen stamelend :

— Wat ? Hoe kunt u dat weten ?

— Ik heb ze net onderzocht ; ik was de man, die ze wegnam.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES BRENGT EEN BEZOEK

Nola wreef even met de hand over het voorhoofd en stotterde toen angstig :

— Wilt u, zal ik soms om een glas water bellen ?

— Dank u, madame, antwoordde de bezoeker steeds even kalm. Ik ben niet ziek en ook beslist niet gek, zoals u schijnt te denken. Trouwens, het zou u niet helpen, wanneer u zou bellen, want de draad is doorgesneden. Ja, madame, een man in mijn omstandigheden neemt altijd enige voorzorgsmaatregelen. Ik was de negerslaaf, die de paarden tot staan bracht. Ik was de wagenman en ik mocht tijdens uw aanwezigheid de overwinning behalen. Ik was de man, die de kistjes verruilde, want als zogenaamd journalist had ik alle gelegenheid het uwe nauwkeurig te bestuderen. Voor vijfhonderd kronen kocht ik een ander, dat er precies op leek. En de rest was heel eenvoudig.

— En dat durft u mij alles in mijn gezicht te zeggen ! riep de filmster trillend van woede, uit. Hebt u dan niet bedacht, dat u in mijn macht, bent ? Dat ik kan schreeuwen...

— Wat zou schreeuwen u helpen, madame ? vroeg de ander schouderophallend. Er is een achtertrap op twee stappen van uw kamerdeur en ik zou allang beneden zijn, vóór er iemand op uw geschreeuw zou zijn toegelopen.

— Maar waarom komt u mij dit al-

les vertellen ? Welk voordeel hebt u erbij, mij te komen zeggen, dat mijn juwelen vals waren ?

— Geen voordeel hoegenaamd, madame. Ik kwam hier alleen met het doel u tegen uw impresario te waarschuwen, niet wetend, dat de schobbejak al weg was.

— Wat wilt u daarmee zeggen ? Wie bent u, mijnheer ?

— Ik ben John Raffles, madame.

— Bent u die stoutmoedige avonturier ? Wat zei u net toch van Costi ? Wat moet ik nu denken ?

— Costi kan, lijkt mij, de enige geweest zijn, die in de gelegenheid was op zijn gemak uw kostbaarheden te laten namaken. U zult wel begrijpen welk een zware tegenslag het voor mij is geweest toen ik enige uren geleden de buit, die ik met zoveel moeite te pakken gekregen had, eens met het vergrootglas en met de steen ging toetsen. Zo goed als alle stukken zijn vals, alleen het goud is echt, ter waarde van ongeveer driehonderd pond sterling, maar wat betekent zo 'n bedrag voor iemand als ik ? Zeg mij eens, madame, of het u zelf onmogelijk lijkt, dat Mario Costi uw echte juwelen door valse kan hebben vervangen ?

— Ja, antwoordde de jonge vrouw zonder aarzelen. Ik geloof, dat hij zo iets kan doen. Hij is onbetrouwbaar ijdel, lichtzinnig en gewetenloos.

— Ik heb uw juwelen weggenomen, omdat ik van oordeel was, dat u erzelf niets aan had.

— Niets aan had, herhaalde de filmster verontwaardigd. Ik droeg ze bij bijna iedere opname.

— U droeg ze, madame, en u had evengoed een snoer glaskralen kunnen omdoen. De Nubiërs en de Dajaks zijn even verzot op glazen kralen, als u westerse vrouwen het bent op diamanten. Maar diamanten vertegenwoordigen een groot kapitaal, en ik ben van mening, dat men dit kapitaal niet renteloos mag laten, maar het beter kan gebruiken. Ik kwam hier, alleen om u te zeggen, dat u er verstandig aan zult doen uw impresario te wantrouwen, want een man, die begint met uw juwelen te ontroven, kan er evengoed later toe overgaan er met uw hele fortuin van door te gaan, als u zo onverstandig mocht zijn geweest, het hem te laten beheren.

— Dat deed hij ook, mijnheer, schreeuwde Nola Dorlas.

— Hij ontving mijn gage en hij belegde het geld.

— Dan zou ik u de raad willen geven, eens gauw te onderzoeken op welke manier dit gebeurd is, antwoordde Raffles. Weet u waar hij nu is?

— Nee, maar ik zal dadelijk de politie waarschuwen, zij zullen hem wel weten op te sporen.

— En veronderstel, dat u hem vindt? Wat doet u dan?

— Pardon, madame, dat zijn beroepsgeheimen, antwoordde Raffles sarcastisch.

— U bent een vreemde man. Nooit had ik gedacht, dat u werkelijk bestond. Ik heb pas uw naam horen noemen, en ik heb altijd gedacht dat het 'n sprookje was. Ik wil u geloven, maar ik zou het toch op prijs stellen, als u werkelijk zou kunnen bewijzen, dat mijn juwelen vals waren.

— Ik geloof niet, dat ik u een beter bewijs kan geven, dan u het hele vrachtje weer ter hand te stellen. Ga er mee

naar een goede juwelier; een half uur zal voor hem voldoende zijn, om hem te doen constateren, dat er letterlijk geen steen echt is bij de hele verzameling.

— Wat moet ik doen?

— De zaak aan mij overlaten, antwoordde Raffles kalm.

— Als ik dat deed, wat zou u dan van plan zijn?

— Costi zien te vinden en de juwelen opsporen.

— En veronderstelt, dat u ze zou vinden?

— Dan zou ik er u de helft van terug geven.

— De helft? riep Nola Dorlas woedend. Bent u gek geworden?

— Absoluut niet, madame. Ik vind het een redelijk aanbod, want ik heb al op de schoolbanken geleerd, dat één half ei beter is dan een lege dop. U hebt te kiezen of te delen. Geeft u de zaak bij de politie aan en beschuldigt u openlijk uw impresario, dan kunt u op mijn woord er vast op rekenen, dat u nooit meer iets van uw juwelen terugziet.

— Kan ik u op uw woord vertrouwen?

— Men kan er op vertrouwen als op het woord van een gentleman, madame, antwoordde Raffles.

— Dan neem ik uw hulp aan, John Raffles, riep de filmster uit.

Zij maakte 'n beweging met de hand, maar trok die haastig weer terug.

— Daar had u mij bijna de hand toegestoken, madame, zei Raffles op een koude ironische toon. Nu, iedereen vergist zich wel eens bijna. Onze afspraak blijft dus, dat u de politie niet in de zaak mengt, alvorens ik u zelf ben komen zeggen, dat mijn pogingen volkomen gefaald hebben, om mijnheer Costi terug te vinden of liever de door hem gestolen juwelen. Lukt het mij echter, dan krijgt u of de helft van uw schatten terug, in natura, of de helft van het geld, dat zij hebben opgebracht. Madame, ik heb de eer u te groeten en ik wens u verder veel succes toe met uw nieuwe film.

HOOFDSTUK VII.

DE JACHT OP DE JUWELEN

Raffles was snel de achtertrap afge-
lopen, die op enige passen afstand van
de deur van het vertrek uitkwam, waar
net het gesprek met Nola Dorlas had
plaats gehad en een ogenblik later had
hij het hotel verlaten. Tien huizen ver-
der wachtte Charles Brand, die, even-
eens als figurant vermomd, een werk-
zaam aandeel had gehad in het laten
verdwijnen van de diamanten, waarbij
zijn fabelachtige behendigheid als goo-
chelaar hem van pas was gekomen.

— En ? vroeg de jongeman nieuws-
gierig.

— Zij was aanvankelijk niet erg van
mijn hulp gediend, maar zij koos van
twee kwaden het minste, daar zij ten-
slotte blijkbaar zelf wel inzag, dat het
in ieder geval beter was de helft van
haar eigendommen terug te krijgen, dan
helemaal niets.

De beide mannen waren onder het
praten verder gelopen, tot zij de Burg-
Platz bereikten. Het was omstreeks half
elf in de avond.

— Het is natuurlijk in de eerste plaats
noodzakelijk, dat wij te weten komen,
waar Costi vannacht zijn intrek neemt,
begon Raffles. Ik geloof, dat dat minder
moeilijk zal zijn dan het lijkt.

— Hoezo ?

— Hoezo ? Wel, zijn koffers moeten
nog in het hotel staan, waar hij met
zijn minnares logeerde. Hij is een bru-

taal heerschap en waarom zou hij zijn
bagage in de steek laten ? Hij zal die
laten halen, wees daar maar zeker van,
misschien zelf wel komen, wat nog waar-
schijnlijker is en wij hebben dus niets
anders te doen, dan op onze schreden
terug te keren en te wachten totdat hij
zelf of een kruier verschijnt, om zijn
bagage te halen.

— En als dat gebeurd is ?

— Dat is bijna onmogelijk, want hij
kan zijn bagage toch niet ergens heen
laten brengen, voor hij een onderdak
heeft gevonden en daarmee zijn hier in
Wenen tegenwoordig uren gemoeid.

Vijf minuten daarna hadden de twee
mannen het hotel al weer bereikt.

Zij vatten post in de portiek van een
groot huis, schuin tegenover de ingang
van het hotel en wachtten daar.

Er verliep bijna een uur en toen ver-
scheen er iemand met een bakfiets, die
voor de brede ingang van het hotel bleef
staan.

Hij ging naar binnen en Raffles en
Brand zagen hem met de portier spre-
ken. Hij liet een briefje zien, haalde
blijkbaar wat papiergeld uit een porte-
feuille, waarna de portier wegliep, met
het briefje in de hand.

Er verliep bijna een kwartier en toen
kwam er een kelner in de hall, die twee
zware koffers droeg, terwijl een hotel-
kruier met een zware koffer op de nek

kwam aandrigen.

Koffer en tassen werden in de bakfiets geladen.

Maar inmiddels hadden Raffles en Brand hun schuilplaats verlaten en slenterden doelloos dichterbij.

Eén enkele blik was voldoende om te ontdekken, dat de koffer de initialen M. C. droeg.

De kruier reed met zijn vrachtje weg. Heel op hun gemak wandelden de twee vrienden achter hem aan.

Na een half uur ongeveer had de kruier met zijn bakfiets de Ring Strasse bereikt. En tot zijn verrassing bemerkte Raffles, dat de kruier stopte voor hotel « Beau Sejour », hetzelfde hotel waar Brand en hij hun intrek hadden genomen.

De man liet zijn bakfiets staan, ging naar binnen en kwam terug met een hotelbediende en een kelner, die de zware koffer en de tassen naar binnen droegen.

Raffles keek Brand knipogend aan en zei zacht :

— Ik beschouw dit als een vingerwijzing van de Voorzienigheid, dat mijn onderneming met succes zal worden bekroond. Het noodlot zelf voert de man regelrecht in onze armen en van dit ogenblik af, Charles, zullen wij als een klit aan hem kleven. Ga jij naar binnen en houd de man goed in het oog. Ik ga mijn vermomming afleggen en kom zo snel mogelijk terug als graaf Panhurst.

Hij knikte Brand nog eens toe en was spoedig in het drukke gewoel van de Ring Strasse verdwenen.

Brand echter liep de brede hall binnen en een van de eersten die hij zag in de luxe conversatiezaal, was Mario Costi, die, blijkbaar volkomen op zijn gemak, in de « Neue Freie Presse » verdiept was.

Hij nam plaats aan de leestafel en nam zelf een tijdschrift op, maar intussen bleef hij Costi goed in het oog houden.

Er verstreek ruim een uur en toen kwam Raffles binnen, die zijn vermomming had afgelegd en glimlachend op

hem toekwam.

Ook hij had Costi onmiddellijk gezien. Hij ging bij Brand zitten en fluisterde hem toe :

— Zie je wel dat die kerel zich volkomen op zijn gemak voelt ? Hij weet wel, dat hij niets te vrezen heeft, de juwelen zijn blijkbaar uitstekend verborgen.

— Waar zou hij echter de juwelen goed hebben kunnen verstoppen ?

— Natuurlijk in een van die plaatsen, die hij in gezelschap van zijn minnares bezocht heeft. Zij had het er over dat sinds enige weken zijn houding jegens haar totaal veranderd is en ik heb in een vaktijdschrift kunnen naslaan, waar zij gedurende de laatste maand gezeten hebben.

— Waar waren zij dan overal ?

— Precies een maand geleden werkte zij in de studio van de voormalige « Ufa » te Berlijn en bleef daar vijf dagen. Van Berlijn ging zij naar Rome, waar zij tien dagen filmde, van Rome voor een korte vakantie naar Venetië, waar zij ongeveer een week is gebleven en van Venetië reisde zij regelrecht hierheen. De keus is dus niet zo groot. Ik denk echter wel, dat wij wat geduld zullen moeten hebben, want Mario Costi is geen ezel en hij zal wel begrijpen, dat hij zich in de eerste dagen niet al te veel bloot mag geven.

Dit had Raffles goed gezien, want verscheidene dagen gebeurde er niets bijzonders.

Mario Costi maakte autotochtjes met hetzelfde knappe figurantje, met wie Raffles hem in de grote filmstudio in gesprek had gezien ; hij bezocht een keer de renbaan, men zag hem enige keren in een nachtclub, hij ging laat naar bed en stond laat op, maar hij verliet Wenen niet.

Hij werd stap voor stap gevolgd, zonder dat hij er zich van bewust was ; Raffles en Brand wisselden elkaar daarbij af en een paar keer kozen zij een nieuwe vermomming.

Maar op de vierde dag van zijn verblijf in het hotel « Beau Sejour », scheen

de Italiaan plotseling genoeg van Wenen te krijgen en door helmwee naar zijn eigen land geplaagd te worden want in de ochtenduren van die dag hoorde Brand toevallig een étage-kelner tegen een der hotelkruiers roepen, dat de bagage van nummer 117 naar het hoofdstation moest worden gebracht, voor de trein van 11 u 20 naar Italië.

Brand ging dat direkt aan Raffles vertellen en in allerijl werden de nodige voorbereidselen getroffen, om de Italiaan te kunnen volgen.

De twee mannen hadden nog ruim drie uur de tijd en zij konden dus op hun gemak ontbijten, waarna Brand een koffier pakte voor zichzelf en een voor Raffles, waarna zij zich met een taxi naar het station lieten rijden.

Zij vermeden zich op het perron of in de wachtkamer 1^e klasse te vertonen, maar door het raam in de deur van de derde klasse wachtkamer konden zij het grootste gedeelte van het perron overzien en om elf uur zagen zij Costi verschijnen.

Hij droeg een sportkostuum en zag er erg opgeruimd en volkomen zeker van zich zelf uit. Hij rookte een sigaret, die hem uitstekend scheen te smaken en liep langzaam over het perron heen en weer.

Voor het hoofdperron kwam de lange internationale sneltrein voorrijden, die over een kwartier naar Rome zou vertrekken.

Hij bestond voornamelijk uit D-wagens en er was ook een restauratiewagen, want de reis zou tot laat in de avond duren. Niet voor één uur in de nacht zou de sneltrein in de stad aan de Tiber aankomen.

Vanuit hun schuilplaats zagen Raffles en Brand hoe Costi een kruier wenkte en hoe deze een van de beide kassen in een coupé van de eerste klasse droeg, waarna de Italiaan zelf instapte.

De beide mannen namen hun koffers op, liepen het grote perron over en zochten hun plaatsen op in een van de wagens eerste klasse.

Zij bleken een coupé voor zich alleen

te hebben en zodra zij zaten, vroeg Brand :

— Hoe weten wij nu waar die Costi heen gaat ?

— Door het aan de conducteur te vragen, die zijn plaatsbiljet moet knippen.

— Wat is dit voor 'n trein, waar stopt hij ?

— Hij rijdt over Brück, Klagenfurt, Goritza, Padua, Boulogne en Florence en in alle steden, die ik je daar noemde, stopt hij een paar minuten.

Raffles had dit nauwelijks gezegd, of er klonk een schrill gefluit en de trein zette zich in beweging.

Maar op het laatste ogenblik, net toen Brand even het hoofd uit het portierraampje stak, sprongen twee heren in de achterste wagon, die blijkbaar erg gehaast waren en op het laatste nipperkje de trein hadden gehaald.

De trein reed de bergen tegemoet en het leek wel of hij zich een weg baande door de dalen van het reusachtige gebergte, dat het hele zuiden en zuidwesten van Oostenrijk vult.

Nu en dan stoof hij door lange, duistere tunnels, ratelde over hoge, stalen viaducten of kronkelde zich als het ware om de flanken van de bergen.

Er was nog geen half uur verlopen, of Raffles had ontdekt waar Costi zat.

Ook hij had maar weinig gezelschap in zijn coupé en de conducteur controleerde net zijn reisbiljet. Hij stond een twintigtal meters verder, voor een van de portierraamen en wilde juist de conducteur de vraag stellen, waar Costi heen reisde, toen een ander hem vóór was.

Het was een lange, krachtig gebouwde man, tamelijk eenvoudig gekleed, met een reispet op, een energiek gezicht en stevige vuisten. Deze tikte de conducteur op de schouder en vroeg hem :

— Kun je mij zeggen waar die heer in dat geruite pak heen reist ? Ik meen kennis met hem te hebben gemaakt en zou graag met hem samen reizen, als het blijkt dat ik mij niet vergis.

— Hij gaat naar Rome, mijnheer, antwoordde de conducteur en ging verder.

Raffles had de vragensteller met een snelle blik scherp opgenomen en ging in gedachten verzonken naar zijn eigen coupé terug.

Wie was die man en waarom stelde hij die vraag ?

Hij vertelde aan Brand wat hij gezien en gehoord had en toen deze een blik in de gang wierp, die langs de coupé's liep, ontdekte hij een van de heren die net op het laatste moment op de trein waren gesprongen.

Raffles had zijn blik gevolgd en zei :

— Hij is het, die de conducteur vroeg, waar Costi heen reisde.

— En het is dezelfde man, die met nog iemand anders kwam aanhollen om in de trein te springen ! riep Brand uit. Wat betekent dat ?

— Ik weet het niet, antwoordde Raffles, de schouders ophalend. Ik hoop alleen maar, dat zij ons niet in de wielen zullen rijden.

Intussen bleef de trein in snelle vaart doorrijden en dorp na dorp, stad na stad verdween aan de horizon.

Nauwelijks vijf minuten over tijd, stopte de trein in het station te Rome en alle reizigers haastten zich naar de uitgang.

Costi bleek hier volkomen thuis en hij had gauw een taxi gevonden.

Toen Raffles over het helder verlichte stationsplein keek, zag hij de beide, zo bijzonder gehaaste heren eveneens in een auto springen, die de andere snel volgde.

En zelf had hij maar juist de tijd een derde auto machtig te worden, door een marchanderende reiziger eenvoudig opzij te dringen en de chauffeur een fooi van vijfhonderd lire te bieden, als hij hem wilde rijden.

De chauffeur was een praktisch man en hij nam het hoogste bod aan.

— Volg die auto's daarginds ! beval Raffles kortaf. En daarop sprong hij met Brand in de wagen.

De tocht duurde niet erg lang en de auto stopte al na een kwartier op enige afstand van een groot hotel in een van de voornaamste straten.

Daar stonden al, met een onderlinge afstand van tien meter, twee taxi's. Raffles zag nog juist Costi het hotel binnengaan en daarna reed de tweede auto met de twee geheimzinnige volgers langzaam verder en stopte voor een ander hotel, veel kleiner dan het eerste. Raffles stapte uit, gevolgd door Brand en zei tot de chauffeur :

— Wacht hier even, ik zal eens zien of hier plaats voor ons is.

Hij liep de hall van het hotel binnen en de portier vertelde hem, dat er inderdaad nog een paar kamers vrij waren.

Raffles ging met de chauffeur afrekenen en ging met Brand naar de kamer, die een etagekelner hem wees. Maar vóór dat de man zich zou verwijderen, nam Raffles hem terzijde, drukte hem een bankbiljet in de hand en vroeg :

— Er zijn toch nog meer reizigers aangekomen ?

— Maar één, mijnheer !

— Het nummer van zijn kamer ?

— Tweehonderd dertien op deze verdieping.

— Bedankt.

En Raffles stuurde de kelner weg.

Hij verloor geen oogenblik, maar verliet de kamer weer en zocht, totdat hij de deur had gevonden, waarop het nummer tweehonderd dertien stond. Hij bukte zich, keek door het sleutelgat en bromde tevreden :

— Hij gaat gelukkig naar bed. Dan kunnen wij hetzelfde doen.

Hij keerde op zijn schreden terug en een half uur daarna waren hij en Brand in diepe rust.

Maar de volgende ochtend waren zij al om half acht weer op de been en het bleek niet te vroeg te zijn, want zij zagen Costi al in de eetzaal. Zij gingen zo zitten, dat hij hun gezicht onmogelijk kon zien, gebruikten snel hun ontbijt en wachtten op de dingen die komen zouden.

Maar alvorens aan de welvoorzienere ontbijttafel plaats te nemen, had Raffles door de portier voor de hele dag een goede auto zonder chauffeur laten hu-

ren, met de mededeling, dat hij de omgeving op zijn gemak wilde bewonderen.

De wagen zou over enkele minuten tot zijn beschikking zijn en in de garage van het hotel gereed staan.

Een half uur daarna stond Costi op en verliet de eetzaal.

Onmiddellijk volgden John Raffles en Charles Brand hem, zorg dragende, niet te worden gezien.

Zij zagen hoe er een auto, blijkbaar ook een wagen van het hotel, voor kwam rijden. Costi daalde de stoep treden af en ging achter het stuur zitten.

Razendsnel verdwenen Raffles en Brand naar de garage, wipten in de auto, die een van de bedienden hen aanwees, betaalden de garantiesom, kregen een reçu en reden vlug de garage uit.

In de verte reed de kleine grijze auto van Costi. Maar hij was niet meer alleen. Ongeveer honderd meter achter hem werd hij gevolgd door een tweede auto, waarin twee heren waren gezeten, die Raffles direkt herkende; het waren de beide mannen uit de trein.

Costi scheen van plan te zijn, Rome te verlaten en een half uur later had hij inderdaad de grens van de stad bereikt en verliet Rome aan de zuidgrens.

Toen een paar boeren voorbijkwamen, stopte Raffles en vroeg, naar het landhuis wijzende:

— Van wie is dat landhuis, beste vriend?

— Van Signora Nola Dorlas, antwoordde de boer en ging verder.

Raffles keek Brand glimlachend aan en zei toen:

— Hij is niet de eerste de beste. Ik vermoed, dat hij die juwelen in haar eigen huis heeft verborgen. Daar zou zij ze zeker het allerlaatste zoeken. Stil, ik zie zijn auto daar al staan, leeg en wel.

— En waar zijn zijn twee geheimzinnige achtervolgers? Ik zie hen nergens meer! riep Brand uit.

Maar Raffles, die hele scherpe ogen had, had de auto een eind voorbij het huis op de weg gezien en de wagen stond

nu geparkeerd achter een dicht bosje.

Raffles stuurde zijn eigen wagen een smal, met mos begroeid bospad in, zodat hij naast het huis kwam, draaide de auto niet zonder moeite en stapte uit. Hij dacht even na en zei:

— Probeer de auto's van die anderen ongezien te naderen en maak een paar banden lek, ook de benzinetanks als je kunt. Ik zal intussen eens kijken, hoe het hier in huis staat. Kom zo snel mogelijk bij mij als ik het sein laat horen. Costi heeft zijn plek goed gekozen, het is hier heel eenzaam; vlug wat!

Raffles naderde het landhuis, dat maar één verdieping had, voorzichtig aan de achterkant en het duurde maar een paar sekonden, voordat hij met behulp van zijn lopers de achterdeur had geopend. Een ogenblik stond hij luisterend stil. Zijn scherp oor scheen beneden in het huis iets te hebben gehoord.

Hij sloop de smalle gang in en stond weer stil boven aan een stenen trap, die naar een sous-terrain scheen te voeren.

Maar plotseling hief hij het hoofd op: zijn geëfend oor had weer een ander geluid gehoord, dat elders uit het huis kwam; het was alsof men ergens voorzichtig een luik opende, een raam openschoof.

— Ik geloof, dat ik mij zal moeten haasten, bromde Raffles. Er is concurrentie. Hij daalde haastig de trap af, zonder enig geluid en bereikte een kelderruimte, heel groot en alleen in een van de hoeken rossig en flakkerend verlicht door een kaarslantaarn.

Bij het licht van die lantaarn was Costi geknield bezig, een zware tegel uit de vloer te lichten. Hij zette het voorwerp opzij, stak de hand in de opening, haalde er een ijzeren kistje uit, opende het met een sleutel, die hij uit zijn zak nam en slaakte een zachte kreet van voldoening.

— Alles is er gelukkig nog precies zo, als toen ik het verborg, mompelde hij half luid.

— Dat tref ik dan bijzonder, klonk de stem van Raffles. Geeft u mij dit kistje maar. En geen tegenstand, anders zou

het u slecht vergaan !

Hij was op Costi toegelopen, de revolver in de vuist en pakte de Italiaan, die letterlijk verstijfd was van schrik, het kostbare kistje af.

Op dat ogenblik klonken er boven zijn hoofd voetstappen en twee vreemde heren kwamen de trap afstormen.

Raffles liep hen glimlachend tegemoet en zei in het Italiaans :

— U hoeft geen moeite meer te doen, mijnheren ! Ik heb zeker het genoeg Oostenrijkse collega's voor mij te zien ? Detektives ? Ik dacht het al. Zullen wij gezamenlijk deze vogel naar Rome brengen ?

De twee Weense detektives, want dat waren zij inderdaad, keken eerst elkaar, daarna Raffles verbluft aan en een van hen, vroeg in slecht Italiaans :

— Zou ik uw aanstelling mogen zien ?

— Een aanstelling ? Die heb ik niet ; maar ik heb wel iets beters.

Met twee sprongen was Raffles de trap op en smeed de zware kelderdeur in het slot. Hij rende door de gang, rukte de achterdeur open en liet de kreet van de nachtuil horen, die bijna onmiddellijk beantwoord werd. Tegelijk met Brand bereikte hij zijn auto en kroop achter het stuur, triomfantelijk het kostbare kistje tonend.

De auto schoot weg en nog geen half uur later zagen boeren verwonderd en hoofdschuddend toe, hoe 'n paar vreemdelingen woedend stonden te vloeken en te sakkeren tegen lege benzine-reservoirs en lekke banden, terwijl een derde man met touwen aan een boom was vastgebonden...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het levende spook

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden
overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald.
(Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266